

NOVA ГАЗЕТА

№15(323) Квітень 16, 2015, Нью-Йорк

№15 (323), April 16, 2015, New York

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

**ОСТАННІЙ ЦВЯХ
У ДОМОВИНУ КОМУНІЗМУ**

СТОР. 6-7

АМЕРИКА СЬОГОДНІ

**ГІЛЛАРІ КЛІНТОН ВИХОДИТЬ
НА СТАРТ**

СТОР. 9

У ГРОМАДІ

І ВИШИТЕ МОЄ ЖИТТЯ НА НЬОМУ...

СТОР. 15-16

ДОВКОЛА СВІТУ

**КОЛИ ПАМ'ЯТЬ
СТАЄ МАТЕРІАЛЬНОЮ**

СТОР. 20-21

СТОР. 19

СТОР. 12

04/17 FRIDAY

DOORS 7:00 PM
THE STUDIO AT WEBSTER HALL
125 E 11TH ST, NEW YORK, NY 10003

10
РОКІВ

• FIRST TIME IN USA • NEW ALBUM

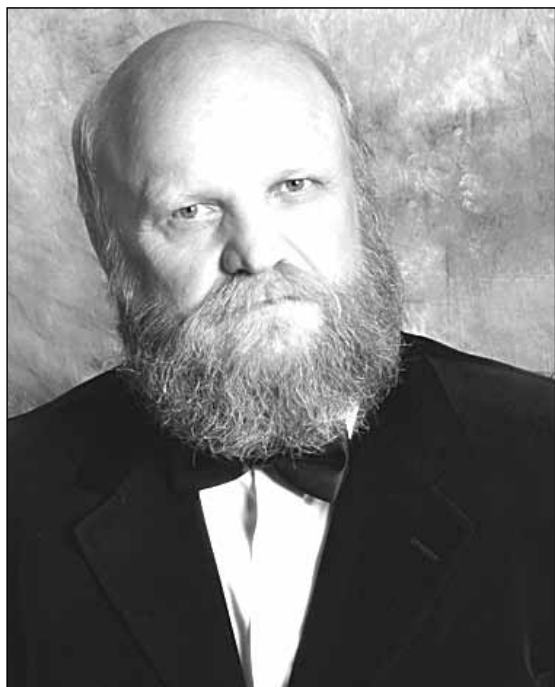
**ЖИВИЙ
ЗВУК**

TATANKA

ЛЮБИ ТИ УКРАЇНУ
Ю ВІЛЕЙНИЙ ТУР

TICKETS: **ONLINE: WWW.BEUKRAINE.COM**
ЗА ТЕЛЕФОНОМ: 203570 1533

КУПУЄШ КВИТОК -
ПІДТРИМУЄШ УКРАЇНУ!

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Цієї суботи й неділі ми вирушимо на цвинтарі, аби пом'янути рідних і близьких, помолитися за упокій їхніх душ, прибрати могилки, озирнутися довкруг і подумати про вічність. Спокон віку Провідна неділя була в Україні приводом для таких дум.

Нині до думок про вічне додаються й думки про проминальне. Сьогодні на українських цвинтарях з'явилися свіжі могили не тільки тих, хто відійшов у засвіти, відживши свій земний вік, не тільки тих, хто помер від хвороб чи в результаті нещасних випадків, а й тих, хто поклав свої голови в боях проти російської орди, яка напала на нашу землю, яка хоче знову перетворити нас на рабів, людей без роду-племени, що не знають ані своєї рідної мови, ані віри, ані звичаю.

Саме цих героїв, які віддали свої життя під час Революції Гідності та в боях в зоні АТО згадуватимемо ми під час Поминальної неділі в своїх молитвах. Але, окрім загиблих, є ще й живі – тисячі покалічених, поранених, вдов, сиріт, самотніх матерів героїв... Їм треба допомогти. Адресно, конкретно допомогти – грішми, ліками, одягом, харчами... Довідатися про адреси таких потребуючих можна в багатьох українських громадських організаціях – ЗУАДКу, Союзі українців Америки, русі «Разом». Уявіть собі, які життєві перспективи вимальовуються перед молодим хлопцем, який втратив на Східному фронті ноги, руки або очі? Чи перед батьком двох дітей, який дістав поранення у хребет і тепер лежить паралізований? Це не вигадані персонажі, а конкретні люди, які чекають нашої допомоги. Не забуваймо, що війна тільки притлумила свою смертоносну ходу, вона все ще биває, калічить, перетворює красунь-дівчат на молодих вдов, а вчора ще щасливих й безтурботних хлопчаків і дівчаток – на нещасних сиріт. Їм всі потрібна наша допомога. Отож, поминаючи тих, хто відійшов у засвіти, пам'ятаймо й про живих.

Кожного року, вирушаючи на Провідну неділю до Бавнд-Бруку, ми беремо з собою граблі, відро, лопату, віник, купуємо квіти, аби прибрати могили тих, у кого не залишилося ані рідних, ані близьких. На жаль, серед неприбраних могил, на яких не видно ані квіточки, й вічні прихистки видатних наших людей, таких як Василь Барка, Євген Маланюк, Маруся Бек, Тодосій Осьмачка... Вважаємо своїм обов'язком навідатися бодай раз на рік до цих могил, аби помолитися, згадати їх у молитві й прибрати їхні могили. Закликаємо й вас, дорогі наші читачі, чинити так само. Приберіть бодай одну могилу, за якою вже ніхто не доглядає, посадить на ній чорнобривці, помоліться за упокій душі. І ви відчуєте, як легко стане вашій власній душі. Бо Господь торкається своєю благодаттю за посіяне нами добро.

Отож, не забудьмо, що 18-19 квітня – Провідна неділя. За нашим правдивим українським звичаєм, пом'янемо в ці дні померлих і загиблих, відвідаємо наші цвинтарі, приберемо могили й очистимо таким чином наші душі. А заодно згадаймо й тих, хто потребує нашої допомоги, кому важче, ніж нам, кому навіть прихід весни не в радість.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Ця подія в релігійному житті України, яка відбулася напередодні Великодня, залишилася непоміченою, втім, вона може мати колосальне значення для створення в Україні єдиної помісної церкви. Собор Харківсько-Полтавської єпархії Української автокефальної православної церкви (УАПЦ), яку очолює архієпископ Ігор (Ісиченко), ухвалив рішення звернутися до Української греко-католицької церкви (УГКЦ) з проханням про братні поради щодо досягнення євхаристійного спілкування та адміністративної єдності. Що це означає для майбутнього українських православних та греко-католиців, пояснив архієпископ Ігор (Ісиченко).

– Миряни виявилися мудрішими за більшість ієрархів і деяких скандальних осіб з-поміж них, які шукали приводу для конфлікту, кинулися боротися з уявним «переходом у греко-католики». Абсолютна більшість членів наших громад зустріла це рішення з довірою та розумінням. На честь ієрархів УАПЦ (митрополитів Андрія, Романа та Макарія) можу сказати, що вони не допустили жодної прилюдної критики нашого рішення. Сподіваюся, що вони, переживаючи потужний адміністративний тиск з метою схилити їх до входження до УПЦ КП, розуміють наші мотиви.

І ще цікаво: за три дні до публікації нашої ухвали архієпископ УПЦ КП Євстратій (Зоря) вже переповідав її зміст в соціальних мережах, де почалася кампанія очорнення єпархії

в тому числі, в діаспорі? Чи це питання взагалі на часі?

– Очільники українських православних церков у діаспорі декларують готовність найактивніше сприяти створенню Єдиної Помісної Церкви (назвемо її ЄПЦ) в Україні, але цілком виключають власне входження до неї. Цікава позиція...

Єпископат УПЦ КП і УАПЦ (митрополита Макарія) за ментальністю сьогодні істотно не відрізняються один від одного. Єдина проблема – захист власної сфери компетенції. А з цим має бути все гаразд. Тому власне єпископат найлегше буде об'єднати.

Ініціативу об'єднання в ЄПЦ й відповідальність за це відверто взяла на себе влада. І хоч рівненський експеримент минулої осені з локальним об'єднанням УПЦ МП, УПЦ КП, УАПЦ й навіть УГКЦ важко назвати вдалим, але й надалі триває процес

ПЕРШИЙ КРОК ДО ЄДНАННЯ

* * *

– Звертаючись до єпископату УГКЦ, ми поки що лише просимо поради в пошуку моделі міжцерковних взаємин у майбутньому. Наразі не йдеться про жодні зміни в устрої Харківсько-Полтавської єпархії. По одержанні порад ми розглядатимемо їх на наступному єпархіальному соборі – вже, напевне, в 2016 році. І прийняття цих порад залежатиме від собору. Тим часом, структура нашої єпархії, зареєстрованої як окреме релігійне об'єднання в 2006 році, зберігається.

– Що стало причиною звернення? Чому неможлива єдність з українськими православними церквами в діаспорі? І, навпаки, чому така єдність можлива з церквою, підпорядкованою Риму?

– Українські православні церкви в діаспорі, по їхньому входженні в підпорядкування Константинопольського Патріархату (1990-1995 роки), втратили можливість повноцінних зв'язків з невизнаними канонічно церквами в Україні. В цьому принципова відмінність ситуації в українському православ'ї та УГКЦ. Адже українська гілка УГКЦ, по її легалізації, увійшла в повну єдність з греко-католицькими єпархіями в діаспорі. Це дало їй необхідний імпульс для відбудови та неоціненний досвід служіння у вільному світі. Православні ж церкви в Україні виявилися цього позбавленими.

Брак канонічного визнання страшний ізоляцією. До того ж, у православних громадах сильні фундаменталістські настрої. А це провокує загрозу перетворитися на гетто, занурене в давні суперечки й штучно відгороджене від реального світу. Братній діалог з УГКЦ руйнує це гетто й повертає нас до справжнього життя, в якому зближення церков є неодмінною умовою гідної відповіді на виклики секуляризації в постмодерному світі.

– Чи був спротив вашій ініціативі як з боку вірян, так і з боку інших ієрархів, у тому числі УАПЦ?

Архієпископ Ігор (Ісиченко)

та мене особисто. Дуже агресивно відгукнулися на наше рішення деякі працівники інформаційних служб УПЦ КП. Ну і, зрозуміла річ, на священиків почався тиск ззовні, з-поза нашої єпархії.

– Чи був поінформований патріарх Святослав (Шевчук) про такі ваші наміри? Чи до єпархіального собору велася попередня узгоджувальна робота з УГКЦ і що дозволяє сподіватися на потенційно очікувану вами реакцію патріарха Святослава?

– Мені було б некоректним стосовно власної єпархіальної спільноти, до схвалення нею відповідного рішення, вести перемовини з іншою церквою. Невідомо ще, чи це рішення було б прийняте. Я на правах документи блаженнішому патріарху Святославу вже по завершенні собору. Реакція Блаженнішого захопила мене проникливістю й християнською щирістю в допомозі ближньому. Він був дуже конкретний і надзвичайно делікатний у судженнях. Невдовзі почнеться спільна з УГКЦ праця над рекомендаціями нашої єпархії, до якої будуть залучені й наші священики та миряни.

– З огляду на мотиви ухвали єпархіального собору, наскільки вірогідним, на вашу думку, є створення єдиної помісної церкви в Україні? Які нині панують настрої серед очільників українських православних церков,

створення ЄПЦ на основі УПЦ КП. Думаю, в разі зміцнення державної вертикалі, не дуже складно буде залучити до цього процесу УПЦ МП, принаймні, її частину. УАПЦ устами місцєблюстителів вже заявила про своє входження до ЄПЦ.

– Який шлях створення єдиної помісної церкви в Україні ви вважаєте можливим?

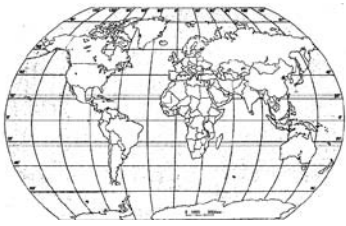
– Давайте розрізнімо два поняття: можливий і бажаний. Можливий, на сьогодні, процес поступового інтегрування до УПЦ КП частин інших православних спільнот і перетворення УПЦ КП на ЄПЦ – звичайно, православно. Чи буде вона визнана Константинополем, залежить, схоже, від російського чинника – і політичного, і церковного, від рівня його опору. Матимемо, врешті, українську версію Московського Патріархату – звичну для старшої генерації священнослужителів, більш-менш прийнятну для зарубіжних православних церков.

Мене в цій перспективі турбує два чинники. Перший – наскільки ця ЄПЦ буде свідомою своєї київської, української тотожності. Другий – наскільки вона звільниться від анахронічних тенденцій одержавлення й імітації устрою кількасотрічної давнини. Крім єпископського служіння, я ще працюю в університеті й знаю, наскільки іронічним є ставлення студентів та інтелектуальних еліт до огрядних бороданів, неспроможних вимовити жодної своєї фрази й безмежно далеких від євангельської простоти в повсякденному житті.

Бажаний шлях – це спільне творення церкви, міцно спертої на київській помісній традиції й відкритої на модерні виклики, готової вести діалог із сучасним світом. Така церква неодмінно має бути вільною – від диктату влади, від корупції (в релігійному побуті вона називається симонією), від подвійних стандартів моралі, від спокуси музеефікації та перетворення церкви на експонат. Вибір саме такого шляху й спонукав нашу єпархію шукати однострумків в УГКЦ.

Інтерв'ю провів
Юрій Ларін

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

У вівторок, 14 квітня, глави зовнішньополітичних відомств семи найрозвинутіших країн Заходу (G-7) зібралися в німецькому Любеку, аби провести там черговий самміт. Протягом двох днів головні дипломати Німеччини, Франції, Великої Британії, Японії, Італії, Канади та Сполучених Штатів обговорювали події на Донбасі та боротьбу з міжнародним тероризмом. У зустрічі взяла участь і головний дипломат Євросоюзу Федеріка Могеріні.

Цього разу в G-7 головувала Німеччина, тож господарем заходу був керівник німецько-

САММІТ ГОЛОВНИХ ДИПЛОМАТІВ G-7 В ЛЮБЕКУ

Самміт у Любеку супроводжувався масовими акціями протестів

го МЗС Франк-Вальтер Штайнмаєр. Відкриття зустрічі відбулося ввечері 14 квітня. На ній, окрім Штайнмаєра, були

присутні міністри закордонних справ Великої Британії Філіп Гаммонд, США Джон Керрі, Канади Роберт Нікол-

сон, Франції Лоран Фабіус, Італії Паоло Джентілоні, Японії Фуміо Кішіда, а також високий представник Європейського

Союзу із закордонних справ і політики безпеки Федеріка Могеріні.

За повідомленням МЗС Німеччини, одним з основних питань для обговорення під час самміту був конфлікт в Україні. Також глави МЗС «великої сімки» обговорили складну ситуацію в країнах Близького Сходу, проблеми боротьби з міжнародним тероризмом та ін.

Раніше міністр закордонних справ Німеччини Ф.-В.Штайнмаєр вирішив, що запрошувати Росію на самміт міністрів закордонних справ G-7 є нецільним.

Як повідомлялося, після переговорів у Берліні 13 квітня глави МЗС України, Франції, Німеччини та Росії закликали сторони конфлікту на Донбасі перейти до відведення танків і артилерії калібром менше 100 мм від лінії зіткнення.

ТРАГЕДІЯ В СЕРЕДЗЕМНОМУ МОРІ

Італійські засоби масової інформації з посиланням на очевидців повідомили у вівторок, 14 квітня, про масову загибель нелегалів у Середземному морі. Як розповіли мігранти, врятовані італійською береговою охороною і доставлені в місто Реджо-Калабрія, у Сицилійській протоці за останню добу потонуло щонайменше 400 осіб. Серед них багато неповнолітніх.

Останні дні б'ють рекорди за кількістю нелегалів, що прибувають до італійських берегів з Африки та Близького Сходу. 8,5 тисяч осіб – лише за 4 дні.

Представниця Рима в Європарламенті Сесіль К'єнґе зазначає, що в Середземному морі дорогою до Європи гине дедалі більше людей. За її словами, розпочата Євросоюзом

З кожним днем кількість загиблих у водах Середземного моря шукачів щастя з країн Африки та Близького Сходу збільшується

морська операція «Тритон» не дає очікуваних результатів. Нині К'єнґе працює над звітом, у якому має представити шляхи розв'язання проблеми. Документ представить у Європарламенті в грудні.

Рим наполягає на тому, що ЄС має розділити відпо-

відальність за долю нелегальних мігрантів, що прибувають до її берегів. Усі вони отримують статус біженця саме в Італії і, згідно із законом, не можуть виїхати звідти. Тільки минулого року до Італії морем прибуло майже 170 тисяч нелегалів.

«БОКО ГАРАМ» ТА 200 ЇХНІХ ПОЛОНЯНОК

Бандити з «Бокко Гарам» викрадають дівчат та молодих жінок неначе товар

Тисячі людей по всьому світу демонстраціями протесту відзначили в ці дні річницю викрадення понад двохсот школярів у Нігерії. У столиці цієї країни Абуджі люди пройшли вулицями зі свічками в руках, а потім зачитали імена всіх дівчат, які стали полонянками бойовиків терористичної радикальної мусульманської організації «Бокко Гарам», яка вже понад десятиріччя тероризує північ Нігерії, намагаючись створити в країні халіфат.

Деякі очевидці повідомляють про те, що бачили викрадених дівчат, однак де вони перебувають, невідомо. Найпевніше, джихадисти на вернули їх в іслам і силоміць видали заміж.

Родина школярки сподівається на нового президента Мухамаду Бухарі, який складе присягу наприкінці травня. Він заявив, що докладе всіх зусиль, аби зна-

йти дівчат, однак наголосив, що обіцяти цього не може.

«Тепер, коли до влади ось-ось прийде Бухарі, я відчуваю впевненість, що рано чи пізно ми побачимо наших доньок», – каже батько двох викрадених дівчат.

Попереднього лідера Нігерії Гудлака Джонатана звинувачують у неефективній політиці щодо «Бокко Гарам», перед якою він виявився безпорадним. За даними правозахисної організації «Міжнародна амністія», за останній рік бойовики злочинного угруповання викрали в Нігерії щонайменше 2 тисяч жінок, перетворивши їх на сексуальних рабів та смертниць.

За матеріалами зарубіжної преси підготував Хома Мусієнко Фото Reuters

РЕКВІЄМ УКРАЇНІ В ГОНКОНЗІ

Один з найвидатніших скрипалів сучасності ґідон Кремер здивував переповнений зал в Гонконзі, присвятивши свій виступ на біс Україні.

«Я хотів би присвятити «Реквієм України», написаний Ігорем Лободою, мужньому українському народові, який витерпів за останній час стільки страждань», – сказав 67-річний маестро глядачам.

Цей номер став сюрпризом навіть для організаторів концерту.

«Перша валторна – українець, і коли я грав твір, то думав про нього. В нього слюзи стояли в очах. Навіть якщо цей виступ розчулив лише одну людину, цього достатньо для того, щоб я відчув задоволення», – сказав ґідон Кремер, додавши, що ситуація між

Скрипаль світової слави ґідон Кремер під час виконання «Реквієму України» в Гонконзі

Україною та Росією протягом останнього року «нікого не може залишити байдужим».

Маестро розкритикував політиків, звинувативши їх у брехні, а також пригадав, як СРСР придушив повстання в Угорщині та Чехословаччині у 1956 та 1968 роках.

«Жахливо усвідомлювати, що політика може зводити з людьми і наскільки нелюдяними можуть бути політики», – сказав скрипаль, пообіцявши й надалі виконувати на концертних майданчиках світу цей твір-присвяту Україні.

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

12 квітня минув рівно рік від дня захоплення бандитами Слов'янська. Це той випадок, коли анекдот «а москаль вже годину не спить», виявився пророчим. Росія нас не могла обігнати, але вона нас випередила в своїх планах, своєчасно підготувавши відповідні пастки, до яких ми потрапляли з кожним кроком. Тоді офіцер російських спецслужб Ігор Гіркін, що всіляко удавав із себе реінкарнованого білого офіцера з вусами та безликою кокардою в лобі, керував операцією з окупації цього населеного пункту. Рік – це привід згадати, що без системних прорахунків з нашого боку така окупація майже «без шуму й пилу» навряд чи могла б реалізуватися. Річ, звісно, не в чеснотах «полководця» Гіркина, а в тому, що таке здавання міст і селищ було підготовлено заздалегідь. Ворогу просто відчиняли двері. Саме Слов'янськ закривав тоді, по-перше, території з потенційною можливістю видобутку сланцевого газу, по-друге, території, де були бізнес-інтереси «сім'ї» Януковича, а, по-третє, давав можливість відволікти увагу в той час, як російські окупаційні війська разом з найманцями поширювали свій вплив на весь Донбас.

Треба відзначити, що як Гіркін спокійно увійшов до Слов'янська, так дивним чином і відступив до Донецька. Тоді ця інформація подавалась як вимушений відступ, хоча насправді було видно, що Гіркін, по-перше, вже не був потрібен Путіну, як лідер із сформованим ореолом переможця, по-друге, свою роль Слов'янськ тоді вже відіграв – поки армія билася за нього, Донбас був захоплений і залишалося питання, хто тепер його годуватиме. Вже сьогодні, через рік після подій у Слов'янську, той, хто колись бавився в реконструкції боїв часів Першої і Другої світових війн, сам набув певного воєнного досвіду, спокійно їздить по мирних містах Росії на новому «Мерседесі» і харчується в дорожніх ресторанах Москви. Звільнений Слов'янськ, своєю чергою, на роки відкинуто у своєму розвитку і він з величезними труднощами повертається до нормального життя.

Того ж дня, 12 квітня 2014 року, під час бойових дій у Слов'янську загинув капітан спецпідрозділу СБУ «Альфа» Геннадій Біличенко. Реакцією на захоплення адміністративних будівель стало оголошення Радою національної безпеки і оборони України антитерористичної операції (АТО). Про це рішення тоді повідомив в.о. президента Олександр Турчинов. Щоправда, така деталь, як залучення Збройних сил України до проведення АТО, свідчила, що йдеться не про простих терористів. Терористи та їхня ме-

ся, що зараз ситуацію візьмуть під контроль силовики, що висадиться десант, зайдуть БТРи і проженуть усю цю погань з міста».

Узагалі роль «бабць з каструлями» для таких дій була вкрай важлива. Вони тоді добровільно стали живим щитом сепаратистів. Кілька сотень таких бабць і біснுவатих мітингувальників створювали ілюзію народного протесту. Маючи можливість порівняти події на столичному Майдані та протести на Сході, можу з упевненістю сказати, що якби

Рік АТО: невеселі думи добровольця

РІК АТО: РОЗДУМИ НАД ПІДСУМКАМИ

Важко повірити, що ще зовсім недавно ці люди були щасливими мешканцями незалежної України

тодіка виявилися-таки не шаблонними, адже зазвичай вони захоплюють літаки, автобуси, будівлі, а ці, що без сорому й показово демонстрували триколори, захоплювали вже цілі міста.

Звичайно, тоді в це не вірилося. Здавалось, що такі захоплення обмежаться бетонними стінами адміністративних об'єктів. Але, ні! Луганськом за тиждень після захоплення управління СБУ, 6 квітня, вже розгулювали автоматники, а міліція намагалася зайвий раз не потрапляти їм на очі. Від гріха подалі. Ось що пише в Facebook журналіст Сергій Гришин, свідок тих подій у Слов'янську: «13 квітня 2014 року я прокинувся в готелі «Україна» в Слов'янську від гуркоту гелікоптерів. Вийшли на вулицю і побачили два Mi-24, що кружляли над центром... Я добре запам'ятав жах в очах людей. Ще вчора вони були такі впевнені в собі, а сьогодні... Готові були, як мені здалося, на все, тільки щоб той гелікоптер не стріляв. І той бойовик на даху «хрущовки» з гранатометом теж перелякався. Його тіпало. І Неля Штепа, яку ми зустріли біля церкви. Впевненості в ній не було. В той момент мені здало-

тоді на Донбасі влада застосувала хоча б дещо з тих методів, які використала на Майдані, то від протестів не залишилося б і духу. В Києві був відвертий бунт духу й волі. Причому бунт природний. На Сході ж ремствували куплені і обдурені раби, які притямом поховали триколори, лише побачивши українські гелікоптери.

Але так само як гелікоптери політали над Слов'янськом і зникли, так і над Луганськом того дня політав блакитний винищувач і кудись подівся. Події розвивалися синхронно – в Луганську тоді відбувався масштабний мітинг, на який приїхав Олег Царьов з дурнуватого усмішкою, пробубонівши стандартну промову і зникши у дверях СБУ. Один вірменин, який був «тамадою» на тому мітингу, сказав мені, що йому байдуже – Царьов, Тигіпко, Тимошенко й усі інші політики разом узяті. І я повірив йому, адже видко було, що керувалися ці хлопці зовсім уже не з України. За ними стояв «трикоптор». Тоді ж до Луганська приїхав ще безбородий, але в береті Олексій Мозговий з величезним прапором Росії «из Маскви» і пообіцяв його повісити на Луганській телевежі. В цей же час Гіркін захоплю-

вав Слов'янськ, на звільнення якого українській армії знадобилося кілька місяців. Кілька стратегічно важливих для бойовиків місяців, за які вони міцно укріпилися на своїх позиціях. Дорога ж Ізварине – Краснодон – Луганськ – Дебальцеве – Слов'янськ виявилася коридором, яким Гіркіну поставляли танки, артилерію та інше озброєння. Закрити ж кордон українські війська практично не могли, вже влітку потрапивши під перші обстріли з російської території – факт відвертої агресії сусідньої держави, який так і не став приводом для того, щоб назвати АТО війною. Більше того, вже в червні ми дозволили ворогу за 10 днів «перемир'я» наситити сповна Донбас морем озброєнь, що відкинуло в часі справу звільнення Сходу. Так Донбас уже в квітні наклав на себе ярмо.

Після тих дивних відступів української армії зі Сходу, щоб потім тисячними жертвами намагатися відвоювати своє ж, ясною стала одна істина – бандити з нами воювали не кількістю і не якістю, а нашою кволістю. Тоді, в квітні, вже минуло кілька тижнів з моменту анексії Криму, коли західні країни нас просили не провокувати Путі-

на, а потім трохи запізно уточнили, що не провокувати – це не значить не захищатися. Так ми потрапили в пастку прогнилого зсередини механізму оборони – від адміністративного апарату до спецслужб, армії та легкої поведінки Європи, яка запевняла, турбувалася та непокоїлась у той час, як Україну вже кілька місяців душив російський спрут.

У цьому контексті, як не згадати події останніх днів, а саме зустріч «нормандської четвірки» в понеділок, 13 квітня. Резюме цієї зустрічі, формат якої нам був нав'язаний ще рік тому замість «женевського формату» (ми погодилися, та ще й офіційно призначили переговорником одного з архітекторів нинішніх проблем – Леоніда Кучму), передбачити було неважко. Сторони знову висловили занепокоєння й попросили поводитися добре. За такою інфантильною миролюбністю стоять конкретні вимоги щодо зміни Конституції України та процес замороження конфлікту. США, на які Україна покладає свої надії в зовнішній політиці, наразі зосереджені на своїх питаннях – там, зокрема, розпочалися передвиборчі президентські перегони. Та й раніше, як відомо, США, незважаючи на те що є гарантом безпеки України, фактично «доручили» питання України Німеччині, деякі політики якої відверто демонструють прихильність до знавця німецької мови Путіна. Німеччині – локомотиву європейської економіки – зовсім не потрібен палаючий конфлікт на Сході України. Саме тому вона всіляко сприяє, щоб багаття Донбасу перетворилося на нехай одвічно, але тліючий попіл, а водночас задовольняє забаганки Москви. Ми ж, усіляко демонструючи виняткову слухняність, крок за кроком ніжками молоді країни знову і знову ступаємо в розставлені перед нами пастки.

Валентин Торба
«День»
Фото Reuters

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Про співрозмовника:

Володимир В'ЯТРОВИЧ – голова Українського інституту національної пам'яті, відомий український науковець-історик, публіцист, дослідник історії визвольного руху, громадський діяч. Народився 7 червня 1977 року у Львові. Вищу освіту здобув на історичному факультеті Львівського університету ім. І. Франка. Кандидат історичних наук, голова вченої ради Центру досліджень визвольного руху (Львів), член наглядової ради Національного музею-меморіалу жертв окупаційних режимів «Тюрма на Лонцького», экс-директор архіву Служби безпеки України (2008-2010), редактор наукового збірника «Український визвольний рух» (2003-2008). Автор багатьох монографій, книг та статей. Працює й мешкає в Києві.

сто підтримала, було видно, що для них особисто велика радість проголосувати за ці історичні закони. Я закликав депутатів дати не просто більшість, а конституційну більшість, бо це історичні й принципові закони. Не сталося. Але загалом атмосфера в залі була урочистою.

– В багатьох нині виникає запитання: а чи на часі ці закони, коли в країні й так триває важкий процес ідеологічного об'єднання українців, серед яких чимало ностальгуює за радянським минулим, яке тепер визнане тоталітарним минулим?

– Судячи з того, що парламент ці закони ухвалив, суспільство таки дозріло. Бо парламент є віддзеркаленням суспільства. Я вважаю, що закони узвалено не зарано, а запізно. Бо якщо б їх прийняли тоді, коли і в інших посткомуністичних країнах

Ветерани-упівці, які дожили до наших днів, нарешті дочекалися визнання Української Повстанської Армії воюючою стороною

ОСТАННІЙ ЦВЯХ У ДОМОВИНУ КОМУНІЗМУ

Верховна Рада засудила комуністичний та націонал-соціалістичний тоталітарні режими й заборонила їхню пропаганду та символіку в Україні

Ті, хто й досі вважає своїми кумирами Леніна й Сталіна, можуть тепер марширувати з червоними прапорами й комуністичними гаслами лише на своїх приватних об'єктах

Те, що слід було зробити ще 1991 року, нарешті, зроблено – 9 квітня Верховна Рада ухвалила пакет революційних антикомуністичних законів. Один з них засуджує тоталітарний комуністичний режим і забороняє використання відповідних символів. Інший увічнює пам'ять учасників визвольного руху, як борців за волю України. Це питання багато років порушувалося політиками, але все закінчувалося лише сварками чи навіть бійками у Верховній Раді. Завдяки третьому закону змінено термінологію у відзначенні Дня перемоги. Тепер українці офіційно святкуватимуть перемогу в Другій світовій, а не у Великій вітчизняній війні. Четверта законодавча ініціатива стосується відкриття усіх архівів, які досі були засекречені. Можливо, таким чином вдасться виявити колишніх агентів КДБ серед українського політикуму.

Чи виправдані очікування українців від цих законів? Про це розповідає голова Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович.

– Ще півроку тому попередній парламент не зміг проголосувати за визнання УПА – не вистачило десяти голосів. Нині голосів було на кілька десятків більше, ніж потрібно. Але це і не конституційна більшість. Чи був спротив цим законопроектам, чи важко було їх проштовхнути?

– Спротив особисто я відчув хіба що від представника «Опозиційного блоку», який на комітеті з правової політики проголосовував проти. Навпаки, більшість парламентарів не про-

Центральної та Східної Європи, Україна мала б більше шансів вирватися з тоталітарного минулого, яке й досі тримає нас мертвою хваткою. І Україні не треба було б другої революції 2004-го року та третьої – 2013-2014-х років.

У більшості східноєвропейських держав національно-демократичні революції завершилися в кінці 80-х – на початку 90-х. Після чого відразу відбулася декомунізація, яка й зробила нормальні демократичні зміни незворотними.

Україна ж, натомість, в 1991 році отримала незалежність, але ця незалежність стала результатом компромісу борців за незалежність, політв'язнів з комуністичною номенклатурою. Умовою компромісу було, що комуністи практично залишилися при владі. У той час, коли в Східній Європі тривала декомунізація, в нас країною керувала стара «нова» політична номенклатура.

– Багато українців не розуміє прямого зв'язку між декомунізацією і, наприклад, економічним розвитком. І називає таку прив'язку політичними спекуляціями. Чому ви переконані, що в разі відмови в 90-х від пам'ятників і вулиць Леніна Україна сьогодні була б на рівні з Польщею чи Литвою?

– Колись одна газета зробила красиву карту України, де були нанесені дані про пам'ятники чи вулиці Леніна. Ці дані співставили з рівнем життя місцевого населення. І де були леніни, там був нижчий рівень самозайнятості, менша мобільність людей, тобто, вони навіть не покидали теренів свого району.

Символи несуть із собою певні цінності. Точніше антицінності – патерналізм, покору, небажання вирішувати проблеми самостійно і брати відповідальність, сприйняття влади як невідконтрольної суспільству, а правоохоронних органів – як каральних.

– Ви переконані, що за 24 роки українське суспільство, врешті, дозріло до декомунізації?

– Нині відбулася певна зміна поколінь у політиці, стало менше зв'язків з минулим.

Якщо дивитися на карту з результатами виборів в Україні, починаючи з 90-х років і дотепер, то можна говорити про національну реконструкцію. Електоральне поле демократичних сил розросталося, в 90-х роках національна ідея переважали хіба що на Галичині. У 2004 році нею було охоплене практично все Правобережжя, нині це фактично вся Україна.

Це свідчення того, наскільки суспільство змінюється. І повалення понад півтисячі пам'ятників Леніна за рік показує бажання українців порвати з тоталітарним минулим.

Звісно, важливу роль зіграла Росія, де в повній мірі відбувається реабілітація радянського минулого. Росія перетворює-

ся на таку саму державу, яким був СРСР – жорстоку, диктаторську, антигуманну, ізольовану від усього світу. Нинішня Росія стала прикладом для сучасної України: відмовитися від такої ж долі, а будувати зовсім іншу державу – європейського зразка.

– Електорат національно-демократичних сил значно розрісся, але нікуди не ділися люди, хоча їх і стало менше, які не хочуть прощатися зі своїм радянським дорогим серцю минулим, воно їм дороге як пам'ять. Що з ними робити?

– Звичайно, є певна інерція. Є страх будь-яких змін. Часто люди захищають не конкретно Леніна, а якусь абстрактну фігуру з їхнього минулого. Але ми повинні розуміти: ностальгійні почуття в українців використовує російська пропаганда, щоб мобілізувати їх у боротьбі проти України. В основному лави борців проти України у всяких «ДНР» і «ЛНР» становлять ті люди, які й досі живуть радянським минулим. І, відповідно, якщо ми не будемо щось робити з тим радянським минулим, то загроза поширення російської агресії далі висітиме над нами.

– Чи є загроза, що проросійські сили використають ці закони для підживлення протестних настроїв на Сході чи Півдні України? Чи можуть ці закони використати, як це було зі скасуванням мовного закону, який подали як головну причину кримської кризи?

– Скасування мовного закону Ківалова-Колесніченка тут ні до чого. Процес захоплення Криму готувався задовго до того. І говорити, що скасування мовного закону стало початком війни – це суперечити реаліям і підігрівати російській пропаганді, бо це її ключова теза.

Так само я не вірю, що спроба декомунізації може загострити ситуацію на Сході, і українці рап-

том відвернуться від української влади та проситимуть Росію врятувати їхнє щасливе радянське минуле. Декомунізаційні закони – це превентивний захід, щоб, врешті, почати очищення від совка всієї країни.

– Закони ухвалено за місяць до 9-го травня. Чи реально, щоб за цей час зникла любов до червоних прапорів у тих, хто звик з ними відзначати цей день? Як взагалі можливо змінити за короткий час традицію, яка насаджувалася десятиліттями?

– Я думаю, переформатування вже відбулося. Минулого року дуже популярним був символ маку, хоча ми тоді взагалі мали кілька тижнів на підготовку до відзначення 9 травня. Люди легко відкинули дискредитовані георгіївські стрічки.

Чому нам так важливо відмовитися від відзначень у радянському форматі? Бо цей формат Росія використовує для боротьби з Україною. Зокрема, вживає термінологію радянської пропаганди, називає своїх прихильників ополченцями, українських вояків – карателями, бандерівцями. І це не випадково. Росія намагається творити ілюзію, щоб ті люди, які беруть зброю в руки і воюють проти України, відчували себе героями відомих з дитинства радянських фільмів, які «доблесно борються з фашизмом».

Тому, зважаючи на те, скільки страждань понесла Україна від нацизму в роки Другої світової війни, зважаючи, який був великий внесок українців у боротьбу з нацизмом, наші відзначення мають відбуватися по-українськи.

Тепер вже й відповідно до закону ми говоримо про Другу світову війну, а не Велику вітчизняну, яка є одним з ключових міфів радянської й російської пропаганди.

Важливо цього дня говорити про конкретних вояків, завдяки яким стала можлива перемога над нацизмом, а не прославляти триумф радянської зброї та не перетворювати урочистості на культ війни. Це було особливо помітно на Донбасі в останні роки, коли на 9-те травня витягували якусь стару техніку, мер Луганська їздив на танку, реконструктори зі зброєю виходили на площі.

Тобто, замість того, щоб згадувати війну як одну з найбільших трагедій, влаштовувати поминки, про неї говорили із захопленням. Це призвело до того, що тамтешнє населення психологічно було готовим до нового воєнного конфлікту і легко взяло зброю в руки.

– Чи обговорювався у вашому Інституті варіант скасування 9 травня взагалі, оскільки воно відзначається лише в пострадянських країнах?

– Це є чимало людей, які брали участь у тих подіях і для них це день перемоги. Крім того, згідно із соціологічними опитуваннями, майже 80% українців досі вважають 9 травня святом. Тому було б неправильно ламати через коліно ці речі.

Тим паче, що ми можемо в повній мірі говорити про внесок українців в перемогу над нацизмом. Відповідно формула, яка запропонована законом, а перед тим указом Президента, – відзначення двох днів (8 й 9 травня), є оптимальною. Тим паче вона відповідає рекомендаціям ООН від 2004-го року.

– Скільки потрібно часу, щоб вивести термін «Велика

вітчизняна війна» з підручників, освітніх програм і ввести туди поняття про тоталітарний комуністичний режим?

– У підручниках, на щастя, терміну «Велика вітчизняна війна» вже немає. Крім тих нових підручників з історії для 11-го класу, виданих міністерством Табачника. Але їх цього року планується перевидавати, і це не залежало від закону. У шкільних програмах цього терміну теж давно немає. Програми достатньо проукраїнські, не зважаючи на спроби Табачника їх рекомунізувати. Щодо наукової літератури, то тут зовсім інші засади академічної дискусії. Закон ці моменти не може регулювати.

– Повертаючись до заборони символів. Якщо якийсь ді-

Українські патріоти, які віддали свої життя за незалежність України, заслуговують на схилях Дніпра іншого пам'ятника, а не сталінсько-брежнєвського монстра під назвою «Родина-мать»

дусь, наприклад, витягне червоний прапорець із серпом і молотом на 9-те травня, його можуть затримати?

– Так, це порушення закону, якщо на той момент він вже набув чинності.

Але ніхто не збирається доводити виконання закону до абсурду і саджати бабцю чи дідуся. Натомість цим законом створено правову норму проти молодиків-диверсантів, на зразок тих, які спричинили торішню трагічну провокацію в Одесі.

Наше головне завдання – щоб совок не відтворювався в майбутніх поколіннях. Загалом вся наша робота спрямована на молюде покоління, якому намагаються прищепити совкові практики й традиції, маскуючи їх «повагою до ветеранів». Але культ війни й пошанування ветеранів та жертв – абсолютно різні речі.

– Чи можливий саботаж законів на місцях? Перейменовувати вулиці мають місцеві депутати, яким ці вулиці близькі з дитинства. Чи не повториться історія з указом Віктора Ющенка про вшанування жертв Голодомору, який передбачав демонтаж пам'ятників і перейменування

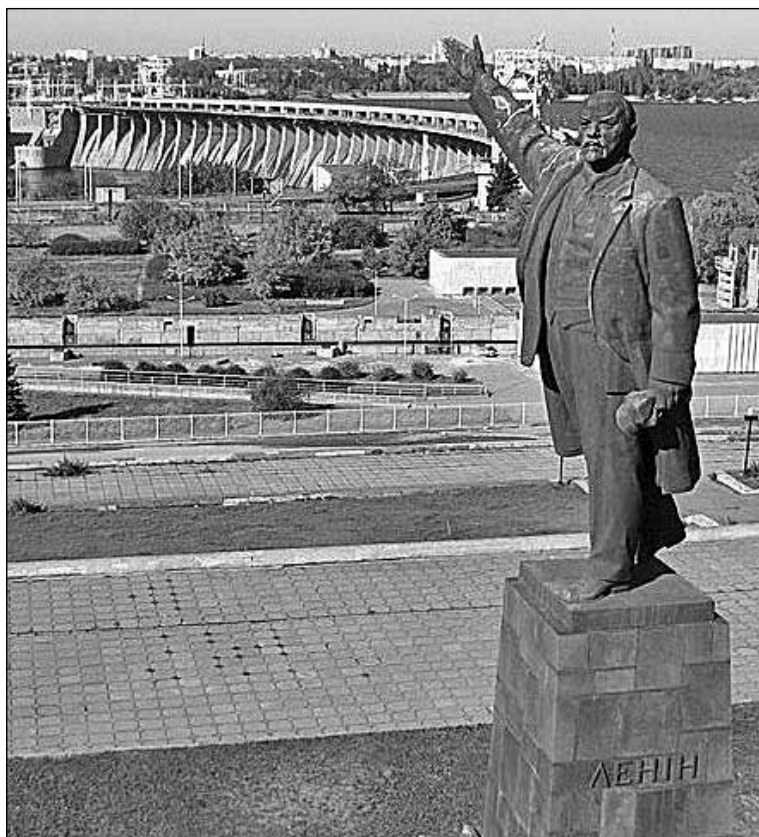
вулиць, але на місцях ніхто нічого не робив?

– Той указ не мав такої масштабності, як ухвалений нині закон про засудження комуністичного режиму. Так, якщо міліція не реагуватиме на пряме порушення закону, вона відповідатиме за це.

Щодо перейменування вулиць, то передбачений обов'язок органів місцевого самоврядування. Якщо вони саботуватимуть виконання цього закону, то повноваження передаються місцевій державній адміністрації.

– Важко уявити, як депутати Кіровограду, Дніпропетровська, Дніпропетровська і багатьох інших міст проголосують за перейменування міста. Чи варто братися за ці перейменування найближчим часом взагалі?

– Усьому державному апарату варто спростити процес документообігу. Так, деякі зміни

Запоріжжя – колиска українського козацтва – було в підрадянській Україні настільки комунізоване, що й досі там на кожному кроці можна побачити сліди комуністичної ідеології у вигляді пам'ятників Леніну

принесуть тимчасові незручності – щоб відремонтувати дорогу, мусимо на деякий час припинити на ній рух.

– Які вулиці в Києві точно зникнуть після цього закону?

– На Софіївській Борщагівці досі є вулиця Леніна. На околицях Києва є вулиця Дзержинського, на станції метро «Либідська» стоїть пам'ятник катам-чекістам.

Ніяк не завершиться перейменування вулиці Артема в центрі міста, яка асоціюється з умовною вулицею Гірка, бо ці постаті дуже схожі в своїй біографії.

Сподіваюся, що цей закон, на решті, дасть можливість довести справу з перейменуванням Артема на Сіхових стрільців, як це вже було проголосовано Київрадою.

– Одразу після ухвалення цього закону згадалося місто Запоріжжя, де і після Революції Гідності, і після війни з Росією беруть пам'ятник Леніну і не висловлюють бажання перейменовувати головну артерію міста – проспект Леніна. Що робити із Запоріжжям?

– Це взагалі унікальне місто. Від проспекту Леніна тягнеться бульвар Леніна і площа Леніна, там і ГЕС носить ім'я Леніна. Але

закон зобов'яже все це перейменувати. Запоріжжя є нагода подумати, хто ті нові герої, які мають бути увічнінені в топоніміці. З новими героями проблем не буде, зважаючи, що нині в більшості обласних центрів і містечках є ті люди, які загинули за Україну, думаю, їхні імена не викликать жодних заперечень.

– Непроста ситуація з демонстрацією символів. Багато запитань викликає, а як демонтувати радянські герби з моста Патона в Києві, які є частиною конструкції перил, або ж серп і молот з гігантської статуї «Родина-матери»? Чи можливо, що деякі символи залишатимуть як артефакт для історії?

– Тоталітарний режим був не менш вигадливий на продакт-плейсмент, ніж сучасні маститі маркетингологи. У європейських країнах символи нацизму чи комунізму хіба що в музеях можна побачити. В Україні – не тоталі-

– Чи можна говорити, що згідно з цим законом Степан Бандера автоматично визнається на офіційному рівні якщо не героєм, то борцем за волю України, відтак будь-які спекуляції на цій темі припиняться?

– Думаю, сперечатися будуть і далі, але офіційно державою він вважається борцем за волю України. Як і Роман Шухевич, Симон Петлюра, Євген Коновалець, Василь Стус, Левко Лук'яненко, В'ячеслав Чорновіл та інші фігури української історії, які особисто боролися в лавах різного роду військово-політичних формацій.

Щодо офіційного статусу Героя України, то ця відзнака значною мірою вже скомпрометована, і я не певен, що варто боротися за повернення їм цієї нагороди.

– За вашою інформацією, скільки ветеранів УПА нині в живих лишилися, хто встигне відчувати сатисфакцію?

– Важко сказати. Думаю, йдеться про кілька тисяч, але це включно з тими, хто зовсім у молодому віці підключився до підпілля чи став підпільниками на початку 50-х років.

– Щодо закону про відкриття архівів, нові документи можуть вразити суспільство відкриттями?

– Думаю, що великого відкриття не буде, бо архіви потроху відкривалися.

Найважливіше в цьому законі, що відкриття архівів стане незворотнім. Бо до того питання відкритості чи закритості залежало від політичних ситуацій і конкретного керівника. Тепер закон забороняє засекречувати чи обмежувати доступ до всіх документів, які стосуються репресивних органів комуністичного режиму.

– Який прикладний характер має цей закон? Чи допоможе це в процесі люстрації?

– Можливо, буде простіше працювати і в рамках люстрації. Нині архіви, які можуть містити матеріали, потрібні для люстрації, розсіпані по різних сховищах. Якщо вони будуть сконцентровані в одному місці, можливо, це сприятиме виваженішій процедурі.

– Багато раніше говорилося, що в українській владі й досі є колишні агенти КДБ. Часто в цьому контексті згадувалася Ганна Герман, якій КДБ начебто присвоїло псевдо Тереза. Цей закон дозволить, наприклад, перевірити Герман на співпрацю з КДБ?

– Завдяки цьому закону можна буде дізнатися все, що міститься в архівах, але, на жаль, матеріали, які стосуються 70-80-х років, дуже серйозно знищені. Залишилося дуже небагато. Найбільше буде відкрито матеріалів, які стосуються 30-50-х років. Можливо, вони не мають такого прикладного політичного значення, але вони мають надзвичайно важливе історичне значення. Бо якраз стосуються періоду найбільш розвиненого тоталітарного режиму в СРСР. Головне в цьому всьому – імена жертв. Встановити ім'я кожного загиблого чи репресованого – це моральний обов'язок незалежної Української держави. Це довга праця, і обмеження доступу до інформації жодним чином не мають стати їй на перешкоді.

Інтерв'ю провела Мар'яна П'єсху
www.pravda.com.ua

В УКРАЇНІ

ПЕТРО ПОРОШЕНКО – АНГЕЛІ МЕРКЕЛЬ: «БОЙОВИКИ НЕ ДОТРИМУЮТЬСЯ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ»

Президент України Петро Порошенко закликав збільшити чисельність Моніторингової місії ОБСЄ й посилити її технічно задля контролю порушень припинення вогню й відведення техніки. Про це йшлося під час телефонної бесіди глави Української держави з канцлером ФРН Ангелою Меркель, повідомляє прес-служба президента України.

«Порошенко поінформував Меркель про ескаляцію напруження на Донбасі через неприпинення бойовиками вогню й невиконання ними вимоги повного відведення важкої техніки. Також президент наголосив на необхідності негайного звільнення всіх заручників», – йдеться у повідомленні.

«Необхідно створити всі умови для надходження гуманітарної допомоги для постраждалих, які мешкають у Донецькій та Луганській областях, зокрема тієї, що надходить за сприяння Міжнародного Комітету Червоного Хреста», – підкреслили співрозмовники.

О.БОРОДАЙ: «ГІРКІН НЕСПОВНА РОЗУМУ, А СУРКОВ І ДОСІ КУРИРУЄ ДОНБАС»

Колишній ватажок бойовиків «ДНР» Ігор Стрелков (Гіркін) «остаточно втратив адекватність і психічне здоров'я», а помічник президента Росії Владислав Сурков, як і раніше, курирує зону конфлікту на Донбасі. Про це в інтерв'ю росій-

ській «Новій газеті» заявив російський диверсант і колишній лідер сепаратистів Олександр Бородай.

Кажучи про Стрелкова, Бородай зазначив, що вважає його людиною, яка «остаточно втратила адекватність і психічне здоров'я». «Я і раніше знав, що в нього деякі проблеми з головою, але не думав, що вони доростуть до такого

масштабу. Він просто зламався у Слов'янську, виявився недостатньо психічно витриманим», – зазначив Бородай. За його словами, Стрелкова «видалили колективним рішенням» (у «ДНР» він був «міністром оборони»).

Кажучи про те, чи причетна до «видалення» Стрелкова Росія та, зокрема, Сурков, Бородай зазначив, що «далеко не все в «ДНР» керується Росією». «Росія надає деяку допомогу народу Донбасу», – зазначив він. Говорячи ж про Суркова, Бородай зазначив, що не бачився з ним з жовтня 2014 року. «Але наскільки я знаю, регіон, як і раніше, знаходиться в сфері його відповідальності. Думаю, він надає деяку допомогу гуманітарного характеру задля становлення республік», – додав Бородай.

НОВИЙ ПОСОЛ УКРАЇНИ В США

Президент України Петро Порошенко звільнив від виконання обов'язків своїм указом від 14 квітня Надзвичайного й Повноважного посла України в США Олександра Моцика. Новим послом України у США, найімовірніше, стане Валерій Чалий.

Моцик був послом України з 2010 року і не був змінений у 2014 році. Раніше в ЗМІ повідомлялося, що новим послом України у Вашингтоні може стати керівник зовнішньополітичного напрямку адміністрації президента України Валерій Чалий. Процедуру його призначення ініціювали ще минулого року, і в кінці осені до Вашингтона було надіслано запит на агреман (згоду) на його призначення. Валерій Чалий народився 1 липня 1970 року у Вінниці. Вищу освіту здобув у Вінницькому державному педагогічному інституті та аспірантурі Інституту міжнародних відносин Київського університету ім.Т.Шевченка. Працював у Центрі ім.Разумкова, був заступником міністра закордонних справ, має дипломатичний ранг Надзвичайного й Повноважного посла..

ПРО ЩО ДОМОВИЛАСЯ «НОРМАНДСЬКА ЧЕТВІРКА»?

Учасники зустрічі-міністри закордонних справ країн «нормандської четвірки» (Німеччини, Франції, України та Росії) закликали сторони конфлікту на Донбасі перейти до відведення танків і артилерії калібром менше 100 мм від лінії зіткнення. Про це після зустрічі, яка завершилася 13 квітня в Берліні, заявив представник України на переговорах, міністр закордонних справ Павло Клімкін.

На переговорах «нормандської четвірки» Україна наполягала також на необхідності прогресу в питанні обміну військовополоненими. Крім того, Україна рішуче виступила за необхідність створення міжнародної місії для контролю за виконанням Мінських домовленостей.

Перед берлінською зустріччю Петро Порошенко заявляв, що основною темою зустрічі міністрів у Берліні буде питання введення миротворців ООН на територію України, однак про це у підсумковій заяві, яка звелася до загальних фраз, немає жодного слова. Питання, які обговорювали міністри під час зустрічі, стали головною темою обговорення на самміті «великої сімки», який розпочався у вівторок, 14 квітня, в німецькому місті Любек в рамках головування ФРН в G-7.

УКРАЇНА СПРОСТИТЬ НАДАННЯ ГРОМАДЯНСТВА ПЕРЕСЛІДУВАНИМ У РОСІЇ

Президент України Петро Порошенко анонсував законодавчу ініціативу, яка має спростити надання українського громадянства переслідуваним у Росії активістам. Про це він заявив 12 квітня після відвідин храмів з нагоди Великодня.

«Нинішні процедури надання громадянства не дозволяють мені цього робити, але я внесу зміни до закону, щоб ми мали можливість надавати політичний притулок тим, хто реально зазнає політичного переслідування за захист української позиції. Я спрощу це», – пообіцяв президент Порошенко.

Процес надання громадянства Україні росіянам, яким на батьківщині загрожує переслідування за проукраїнську позицію, нині дуже ускладнений. Майже рік знадобився для отримання громадянства України 27-річному Іллі Богданову, який бере участь в антитерористичній операції на Донбасі.

Нині майже 400 громадян Росії просять політичноно притулку в Україні. Про це повідомили в Державному комітеті з питань міграції. Але самі росіяни, які переїхали в Україну, вважають, що кількість їхніх співгромадян в Україні налічує кілька тисяч осіб. Перша хвиля переселення російських інтелектуалів в Україну розпочалася після Помаранчевої революції, наступна хли-

нула в Україну після Революції Гідності та початку російської агресії в Криму й на Донбасі.

ВІРА САВЧЕНКО ПОПРОСИЛА У ЄВРОПЕЙСЬКИХ ПОЛІТИКІВ ПІДТРИМАТИ СЕСТРУ

Сестра народного депутата України, делегата Парламентської асамблеї Ради Європи Надії Савченко Віра з 13 по 17 квітня відвідала Париж, Страсбург і Брюссель. Про це повідомив президент Асоціації українських студентів у Франції Володимир Когутяк.

«У рамках міжнародної кампанії за звільнення Надії Савченко, організованої громадськими організаціями та українським рухом «Відсіч», Віра Савченко побувала в Парижі, потім відвідала Страсбург і Брюссель. Під час візиту вона зустрілася з представниками Сенату, Національних зборів, ПАРЄ, Європейського парламенту та МЗС Франції, переконуючи їх у необхідності активізації зусиль задля звільнення незаконно утримуваної в путінських казематах сестри», – сказав Когутяк.

Як відомо, Надію Савченко залишили під арештом до 13 травня. Голодувати вона почала 13 грудня. 5 березня легендарна українська льотчиця погодилася вживати бульйон. Також повідомлялося, що Савченко вимагала, щоб саме українські лікарі виводили її з голодування. 14 березня українські лікарі заявили, що стан Савченко задовільний, але вона має перебувати в лікарні. 16 березня Надія Савченко відновила голодування, проте 3 квітня льотчиця підтвердила, що вживає їжу.

ЯКІ МІСТА УКРАЇНИ ПЕРЕЙМЕНУЮТЬ

Згідно з новими законами, ухваленими 9 квітня Верховною Радою України, місцева влада зобов'язана протягом 6 місяців перейменувати області, райони, міста, села, вулиці та інші об'єкти топоніміки, котрі мають радянські назви.

Насамперед перейменовано буде такі населені пункти, як два Артемівська (раніше називалися відповідно Бахмут і Катеринівка), Артемове (колишній Нелиповськ), названі так на честь лідера Донецько-Криворізької Республіки Артема (Федора Сергєєва), Іллічівськ (Скифополь), названий так на честь Володимира Ілліча Леніна, Кіровоград (Єлисаветград), Кіровськ (Голубівськ), Кіровське (Кленове), названі так на честь члена Політбюро ЦК ВКП(б) Сергія Кірова, Держинськ (Шербинівка), Дніпродзержинськ Камінськ), названі так на честь першого головного більшовицького чекіста Фелікса Дзержинського, Дніпропетровськ (Січеслав), Петровське (Штерівка), названі так на честь голови ЦВК України Григорія Петровського, Свердловськ (Должанськ), названий так на честь голови ЦВК Російської Федерації Якова Свердлова, Орджонікідзе (Покровськ), названий так на честь члена Політбюро ЦК ВКП(б) Серго Орджонікідзе, Кузнецовськ (Вкрап), назване так на честь радянського енкаведиста-провокатора Миколи Кузнецова, Цюрипінськ (Олепки), назване так на честь члена Політбюро ЦК ВКП(б) Олександра Цюрипи.

ВИСТАВКА СТАРОДАВНІХ ІКОН У ЧЕРНІГОВІ

Експозицію стародавніх ікон, присвячену останньому тижню земного життя Ісуса Христа, представлено в ці дні в Національному архітектурно-історичному заповіднику «Чернігів стародавній». Більшість з них зібрано в 70-80-х роках минулого століття у храмах Чернігівщини.

В експозиції 24 ікони, які представляють події Страсного тижня, Воскресіння Христового та Святу Трійцю. Ікони різні за стилем та манерою виконання. Вони також репрезентують різні епохи. Насамперед науковці просять звернути увагу на бароккові величні образи Богоматері з немовлям. Саме цей стиль є характерним для професійного українського малярства XVIII століття. Це величні образи з правильними реалістично виписаними, укріпленними рисами обличчя.

Серед представленої експозиції є чимала кількість ікон із зображенням Ісуса Христа. Правою рукою Христос благословляє, а в лівій – тримає розгорнуте Євангеліє. Популярним іконографічним сюжетом є зображення Спаса Нерукотворного, що представляє його лик, який чудесно відбився на полотні. На іконі «Ісус Христос Євхаристійний» Христа зображено з чашею та просфорою, що символізують Святе Причасття. Її кути прикрашені квітами, характерними для ікон чернігівського Полісся.

**За повідомленнями
українських видань
та інформаційних агенцій**

АМЕРИКА СЬОГОДНІ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

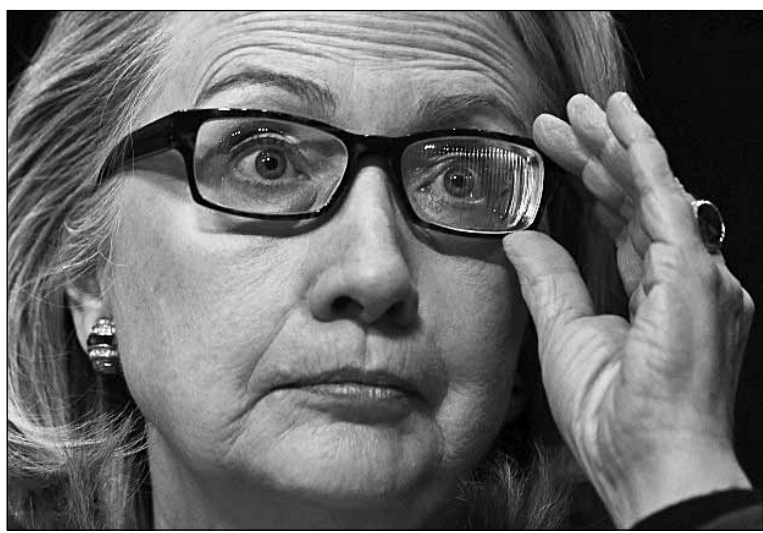
ротьбою зі злиднями та ліквідацією наслідків стихійних лих.

У червні минулого року Гілларі розповіла, що в 2001 році, залишаючи Білий дім, вони з Біллом були «не тільки без копійки в кишені, але й у боргах, які обчислювалися кількома мільйонами доларів». Щоправда, співчуття у громадян США це визнання не викликало. Преса відреагувала на нього доволі іронічними зауваженнями – мовляв, фінансові труднощі подружжя Клінтонів не йдуть в жодне порівняння з проблемами мільйонів американців.

У тому ж таки червні побачила світ автобіографія Гілларі Клінтон «Важкий вибір» (Hard Choices). За словами самої авторки, «ця кни-

гостей з числа довірених осіб президента. Журналісти телеканалу Fox News потім довго обговорювали, як «колишній держсекретар та президент тепло обнімали один одного й посміхалися».

У Гілларі Клінтон є всі шанси стати першою жінкою-президентом США. І не тільки тому, що її підтримуватимуть під час президентських перегонів Білл Клінтон і Барак Обама. Її послужний список настільки вражаючий, що боротися з нею за головне владне крісло Америки буде надзвичайно важко будь-якому супернику, навіть такому амбітному як Марко Рубіо, який після вступу в перегони відразу ж заявив, що «Гілларі Клінтон – це вчорашній день».

Гілларі Даяна Родем-Клінтон може стати 45-м президентом і першою президентшою Америки

ЧЕМПІОНКА ВИХОДИТЬ НА СТАРТ

Гілларі Клінтон-Родем оголосила про свою участь у президентських виборчих перегонях

Свою другу президентську кампанію Гілларі Клінтон розпочала зі штату Айова

га не для любителів політичних мильних опер», вона «про дипломатію епохи Обама». В книзі вона вибачається за те, що будучи сенаторкою, голосувала за війну в Іраку. «Я не була єдиною, хто припустився цієї помилки, але все ж таки це була помилка», – написала вона.

В мемуарах вона закидає президенту, що «він зробив помилку, не озброївши сирийських повстанців, що потім призвело до появи бойовиків «Ісламської держави Іраку й Леванту». Спочатку на сторінках своєї книги, а потім і в інтерв'ю тижневику Atlantic Гілларі розкритикувала зовнішню політику Барака Обама.

Втім, пізніше колишня перша леді спробувала згладити ефект від своїх критичних висловлювань, зателефонувавши Обамі й повідомивши, що критичні відгуки не слід розглядати як особисті нападки на нього та його зовнішньополітичний курс. В Білому домі також виступили з примирливими заявами, сказавши, зокрема, що Гілларі Клінтон залишається «близьким другом президента». Через деякий час подружжя Клінтонів зустрілося з Мішель та Бараком Обама на обіді, де зібралося 150

Гілларі Даяна Родем-Клінтон (вона не відмовилася від свого дівового прізвища, а доточила його до прізвища свого чоловіка) народилася 26 жовтня 1947 року в Чикаго, але дитинство провела в його передмісті Парк-Ріджі. Її батько був емігрантом з Англії і мав своє невеличке текстильне підприємство. Мати не працювала, господарюючи по дому й виховуючи трьох дітей (у Гілларі є двоє молодших братів – Г'ю й Тоні). В школі Гілларі добре вчилася, беручи участь у громадському житті та активно займаючись спортом. Після закінчення школи в 1965 році, продовжила навчання в жіночому коледжі (коледж Велслі) в штаті Масачусетс. В коледжі Гілларі вивчала політологію та приєдналася до студентської республіканської асоціації. З часом її політичні уподобання змінилися настільки, що вона вирішила приєднатися до Демократичної партії США. У 1969 році вона з відзнакою закінчила факультет суспільних наук і навіть прославилася своєю промовою на випуску з коледжу. У промові вона настільки палко розкритикувала одного сенатора, який виступав перед нею, що статтю про її виступ надрукували в журналі Life.

Свою освіту Гілларі продовжила на юридичному факультеті Єльського університету. В Єлі вона була в раді редакторів факультетського журналу «Юридичний огляд». На другому курсі почала спеціалізуватися на питаннях захисту прав дітей та на добровільних засадах взялася вести справу про знущання над дітьми в одному зі шпиталів міста. Пізніше вона також надавала безкоштовну юридичну допомогу бідним. Саме на юридичному факультеті Елю Гілларі познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Біллом Клінтоном. Вже в аспірантурі у вільний від навчання час вона працювала в штаті кількох сенаторів від Демократичної партії. Зокрема, в складі комісії, яка займалася справою імпичменту президента Ніксона під час знаменитого «Вотергейту».

Далі був Арканзас, провінційний Литл-Рок, заміжжя, народження Челсі, губернаторство Білла, його президентство, історія з Монікою Левінськи. Затим Гілларі вирішила вийти із затінку свого вічно стрибаючого в гречку чоловіка й зробити власну політичну кар'єру. Що було потім – відомо всім: Сенат, президентські перегони, посада державного секретаря США,

народження онуки й підготовка до найважливішої в її житті політичної битви.

Лише 2 відсотки американців не знають, хто така Гілларі Клінтон. Найбільшою метою для неї завжди було зміцнення її власного політичного іміджу, вона завжди відчувала себе чемпіонкою. Саме тому почала з низького старту в очікуванні нової президентської кампанії, свого нового шансу. Оскільки більшість її суперників у порівнянні з нею – маловідомі провінційні політики, вона намагається повернути прихильність своїх старих виборців, а також завоювати довіру нових.

Вона заслужила політичний авторитет, пропрацювавши головним дипломатом Америки 4 роки. Тому, готуючись до нових виборів, намагається, перш за все, встановити емоційний зв'язок з пересічними американцями. Концепцію її передвиборчої кампанії вже називають «Ноевим ковчегом Америки».

Газета New York Times після рішення Гілларі йти у президенти написала, що вона в своїх поїздках країною намагається уникати терміну «середній клас», адже, на думку її радників, ця характеристика більше не асоціюється зі стабільним і заможним життям. Замість цього обрано формулу «пересічні американці» (everyday Americans).

Водночас вороги й недоброзичливі Гілларі намагаються підставити їй ніжку, як це недавно вони зробили, роздувши скандал довкола того, що вона в бутність держсекретарем користувалася відкритою електронною поштою, що категорично забороняється законом. Витягнуть зі скрині й розслідування у Конгресі, що стосується її реакції на атаку на американське консульство у лівійському Бенгазі, внаслідок якої загинув посол США в Лівії Кристофер Стівенс.

Однак, попри все це, Гілларі Клінтон-Родем упевнено виходить на старт. Вона переконана, що тепер ніхто не завадить їй стати 45-м президентом і 1-ю президентшою Америки.

В АМЕРИЦІ

ЩЕ ОДИН
РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ ЗАЯВИВ,
ЩО БРАТИМЕ УЧАСТЬ
У ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ
ПЕРЕГОНАХ

Сенатор-республіканець від штату Флорида Марко Рубіо оголосив про намір балотуватися на посаду президента США на виборах 2016 року.

Раніше стало відомо, що Рубіо, вихідець з родини кубинських емігрантів, є фаворитом праймериз партії поряд з колишнім губернатором Флориди Джейбом Бушем і сенаторами Рендом Поллом та Тедом Крузом (обидва вже зробили офіційні заяви про свою участь у перегонах).

Рубіо вважає, що володіє «унікальним набором якостей», щоб стати президентом.

Про це 43-річний політик, якого називають новою зіркою Республіканської партії, сказав 12 квітня, виступаючи в Маямі перед потенційними спонсорами своєї виборчої кампанії.

Він пообіцяв, що в разі обрання захистить «американську мрію». Гілларі ж Клінтон, яка балотуватиметься від Демократичної партії, він назвав «лідером вчорашнього дня».

Вже цього тижня Рубіо має намір розпочати збирати гроші на свою кампанію в штаті Нью-Гемпшир, пізніше він відвідає штати, які першими проводять праймериз, – Айову, Південну Кароліну та Неваду.

ВАШИНГТОН
РОЗКРИТИКУВАВ
ПОСТАВКИ РОСІЙСЬКИХ
ЗРК ІРАНУ

Вашингтон заперечує проти поставок Росією зенітно-ракетних комплексів (ЗРК) С-300 Ірану. Про це 13 квітня заявили в адміністрації президента США «Ми бачили повідомлення, пов'язані з можливими продажами ЗРК С-300 Ірану. США раніше вже висловлювали свої заперечення з цього приводу», – сказав речник Білого дому Джош Ернест.

Раніше з критикою зняття заборони на постачання ЗРК Ірану також виступив Ізраїль. У комюніке міністра розвідки країни Юваля Штайніца зазначається, що «поставки доводять, що зростання іранської економіки, яке очікується після зняття санкцій, використовуватиметься для закупівель зброї, а не для забезпечення добробуту іранського народу».

13 квітня президент РФ Володів Путін підписав указ, який дозволить передати Ірану російські ЗРК С-300. Контракт на постачання Ірану п'яти дивізіонів ЗРК С-300 вартістю близько 800 мільйонів доларів було підписано ще в 2007 році. Путінський міністр закордонних справ С.Лавров назвав ЗРК С-300 «виключно оборонною зброєю».

ІСТОРИЧНЕ
РУКОСТИСКАННЯ
В ПАНАМІ

Президенти США та Куби Барак Обама і Рауль Кастро провели 11 квітня зустріч на VII самміті держав Північної й Південної Америки у Панамі. Це перша офіційна зустріч керівників двох країн за понад півстоліття.

Обама вже назвав потепління у взаєминах між Вашингтоном та Гаваною «поворотним моментом». Процес поліпшення взаємин розпочався в грудні.

Президент Обама заявив, що настав час спробувати «щось нове». Він наголосив на важливості прямої співпраці між Америкою та кубинським урядом і кубинським народом.

«Холодна війна закінчилася. Про це треба заявити абсолютно чітко. Куба не становить нині загрози Сполученим Штатам. Ми не збираємося міняти політичний лад у жодній країні. Ми прагнемо лише переконатися, що кубинці мають шанс брати участь у формуванні свого власного майбутнього, ми прагнемо підтримувати громадянське суспільство», – сказав Б.Обама. Рауль Кастро зі свого боку закликав США усунути торговельне ембарго, що було введено 1959 року. «Я бачу багато позитивних змін у тому, що говорить Барак Обама. Наприклад той факт, що він хоче прибрати Кубу зі списку держав-спонсорів тероризму – списку, до якого ми ніколи не мали б потрапити», – сказав Кастро.

Рукоштовання президентів зробило самміт у Панамі історичним. Водночас, чи буде просто розвивати американо-кубинські взаємини далі, враховуючи ймовірний опір республіканців у Конгресі США, покаже час.

БАРАК ОБАМА –
НІКОЛАС МАДУРО:
ЕКСТРАОРДИНАРНА
ЗУСТРІЧ

На самміті Америк у Панамі, який відбувся 11-12 квітня, США взяли курс на нормалізацію відносин не лише з Кубою, а й з Венесуелою. У Панамі вперше зустрілися нинішні глави двох держав – Барак Обама та Ніколас Мадуро.

Американський президент запевнив, що США зацікавлені не загрожувати Венесуелі, а підтримувати її демократію та стабільність. Ніколас Мадуро, своєю чергою, висловив своє невдоволення санкціями США проти венесуельських чиновників, але розповів, що сама розмова була пройнята сердечною теплотою. «Це була серйозна й щира зустріч. Ми говорили правду, і я б сказав, що розмова була задушевною», – сказав президент Венесуели.

Взаємини Венесуели та США традиційно напружені ще з початку тривалого правління президента Уго Чавеса, який помер у березні 2013 року. Утім, двосторонні відносини ще більше затьмарив декрет, який підписав Барак Обама на початку березня цього року. Документ називає Венесуелу загрозою для внутрішньої безпеки Сполучених Штатів, а також запроваджує санкції проти посадовців, звинувачених у порушенні прав людини.

Ніколас Мадуро назвав декрет «ірраціональним» та заручився підтримкою низки лідерів Латинської Америки, а також зібрав 11 мільйонів підписів з вимогою, аби США скасували цей декрет.

РОСІЙСЬКИЙ ВИНИЩУВАЧ
ЛЕДЬ НЕ ЗІТКНУВСЯ
З АМЕРИКАНСЬКИМ
ЛІТАКОМ

Російський винищувач Су-27 пролетів занадто близько до американського розвідувального літака RC-135, ледь не зіткнувшись з ним у небі над Балтійським морем. Про це повідомила прес-служба Пентагону.

«Вранці 7 квітня літак США RC-135U здійснював рутинний політ у міжнародному повітряному просторі і був перехоплений російським Су-27 в небезпечній і непрофесійній манері», – заявила прес-секретар Пентагону Ейлін Лайнез. «Сполучені Штати

порушать питання про цей інцидент перед Росією з допомогою дипломатичних та офіційних каналів» – додала вона.

В Міноборони США уточнили, що російський винищувач наблизився до американського розвідника на відстань 6 метрів. За словами представника Пентагону, це було «безвідповідальне» зближення, що загрожувало життю екіпажу RC-135, який є модернізованою та вельюнізованою версією Boeing 707. Цей літак призначений для збирання розвідувальної інформації, здійснюючи фотографування й моніторинг ядерних об'єктів. США проводять моніторинг у регіоні після повідомлень про розміщення Росією ядерних комплексів «Іскандер» у Калінінградській області.

НОВЕ НЕВМОТИВОВАНЕ
ВБИВСТВО
ПОЛІЦЕЙСЬКИМ
АФРОАМЕРИКАНЦЯ

У місті Північний Чарльстон (штат Південна Кароліна) офіцер поліції Майкл Слейгер пострілами в спину застрелив 4 квітня 50-річного беззбройного афроамериканця Волтера Скотта, який зробив спробу втекти від поліцейського, ймовірно, тому, що не платив аліменти на утримання своїх дітей і побоювався нового арешту (до цього його 10 разів заарештовували за несплату аліментів). Відразу після інциденту, який знову схолихнув усю афроамериканську громаду Америки, М.Слейгера було заарештовано й звільнено з правоохоронних органів.

Мер Північного Чарльстона Кіт Саммей наказав після вбивства В.Скотта екіпірувати кожного співробітника поліції в місті камерою спостереження. 33-річний Майкл Слейгер на засіданні суду, де йому було пред'явлено обвинувачення в убивстві, залишився без адвоката, оскільки його захисник відмовився вести справу після публікації відео інциденту.

М.Слейгеру в разі обвинувачувального вироку загрожує покарання від 30 років в'язниці до довічного ув'язнення.

КІМ КАРДАШЬЯН
У ВІРМЕНІЇ

Відома американська модель Ві телезірка Кім Кардашьян прибула до Єревану з візитом, мета якого привернути увагу до 100-ї річниці масового вбивства в роки Першої світової війни півтора мільйонів вірменів.

Вірменія, як і увесь солідарний з нею світ, відзначає річницю масової різанини вірменів 1915 року озброєними заго-

нами та регулярними війська Османської імперії 24 квітня.

К.Кардашьян відвідала меморіал пам'яті жертв геноциду Цицернакаберд (Ластівчина фортеця) на околиці Єревану. Очікується, що під час своєї 8-денної поїздки на батьківщину предків вона зніметься у фільмі про цю трагедію, побуває в Національному архіві Вірменії, де познайомиться з документами, що розповідають про її предків, а також відвідає місто Гюмрі, де мешкають її рідні та близькі.

БІБЛІОТЕКА
АМЕРИКАНСЬКОГО
КОНГРЕСУ ПОПОВНИЛАСЯ
ПЛАКАТАМИ УКРАЇНСЬКИХ
ХУДОЖНИКІВ

Бібліотека американського Конгресу прийняла до своїх фондів колекцію плакатів українських молодих художників з клубу Pictoric. Передача робіт стала можливою, завдячуючи невідомому спонсору з Нью-Йорка та українським волонтерам.

Відтепер у бібліотеці американського Конгресу на професійних постерах буде представлено художні зображення Олександра Довженка, Миколи Трубіайна, Василя Стуса, Тараса Шевченка, а також плакати за мотивами творчості українських письменників. «Це надзвичайний контент, який резонує з українською літературною спадщиною, і це той матеріал, який ми дуже хотіли б додати до своїх колекцій», – сказала Марта Кеннеді, куратор відділу друку та фотографії бібліотеки Конгресу.

Американська історія плакатів молодих українських художників почалася у грудні, коли українське посольство у Вашингтоні під час однієї з книжкових презентацій прикрасило цими плакатами стіни. На імпрезі були присутні представники бібліотеки Конгресу, які, власне, й зацікавилися неочікувано-модерними, як вони кажуть, кольорами.

На сьогодні у фондах бібліотеки Конгресу США налічується майже 300 тисяч творів українських поетів та письменників різними мовами.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агентств

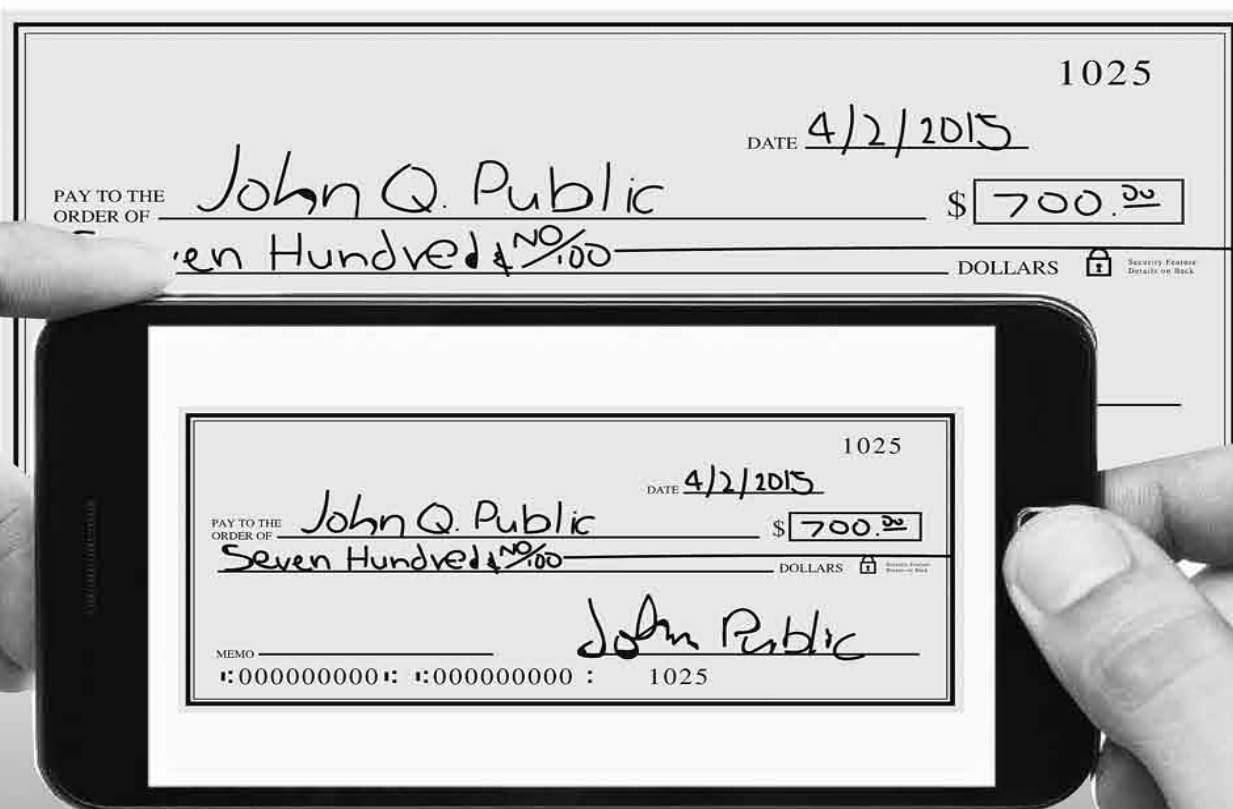

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

Сфотографуйте свій чек і відправте на рахунок

користуючись нашою
НОВОЮ мобільною програмою

ANDROID APP ON
Google play

Available on the
App Store

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079

Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Послуга доступна тільки членам кредитівки, що мають активний чековий рахунок.
Просимо прочитати "Truth in Savings" інформацію, щоб довідатися про всі вимоги
стосовно рахунків у кредитівці "Самопоміч".
Докладні інформації про цю послугу подані у www.selfreliance.com/disclosures/

ФОМИНА ПРОВІДНА НЕДІЛЯ

Come and share in the light, grace and Gospel of the RISEN LORD with others!

Прийдіть розділити світло, радість і благовість ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА!

Світла субота: 18 квітня 2015

10:00 год. ранку Літургія в церкві-пам'ятнику св. Андрія

6:00 год. вечора Вечірня і сповідь в церкві-пам'ятнику.

Неділя: 19 квітня 2015

9:30 год. р. Божественна Літургія, очолена Високопреосвященнішим Митрополитом Антонієм та Єпископом Даниїлом у співлужінні місцевого та приїжджого духовенства..

11:30 год. р. Після Літургії відбудеться похід до хреста-пам'ятника і Панахида за спокій душ слуг Божих: св. п. Патріарха Метислава, Митрополита Іоана, Митрополита Константина та всіх спочилих єпископів, священників і вірних УПЦеркви, а також за спокій душ жертв геноцидного голодомору 1932-33 р.р., Чорнобильської трагедії; всіх тих, що життя своє поклали в боротьбі за волю й незалежність України і США, за жертви терористичного нападу на США 11 вересня 2001 р. та всіх загиблих воїнів.

Додаткові події:

Суб. і нед. після обіду: Українська кухня та сувеніри

Суб. і нед. після обіду: Події для молоді

Суб. 3:00 год. вечора: Пікнік при семінарії Святої Софії

ПАРКУВАННЯ АВТ ТА ПРАВИЛА

Консисторія повідомляє, що паркування авт в суботу 18 квітня та неділю 19 квітня 2015 року буде тільки на площі Консисторії при 135 Davidson Ave, Somerset, NJ. Для транспорзації бажаючих поміж паркувальною площею і церквою-пам'ятником/цвинтарем щопівгодини ходитимуть спеціальні авта (Consistory vans). Паркування авт біля церкви-пам'ятника і на цвинтарі суворо заборонене!

Виставки і продаж різноманітних товарів відбуватимуться в суботу і неділю від 12 год. до 6 год. вечора в головному залі Культурного центру, за попередньо отриманими від Консисторії дозволами. Ті, хто будуть пробувати торгувати без дозволу, будуть позбавлені права торгівлі. Продаж товарів не дозволяється проводити під час Св. Літургії та Панахиди.

Собор Єпископів УПЦ в США, духовенство та Відділ служби молоді закликає дітей і молодь нашої Митрополії збагатити цього року своє життя участю, разом з членами своєї родини, у різних Богослужіннях, особливо в Таїнствах св. Сповіді і св. Причастя. Молодіжна участь, запланована на неділю, підкреслюватиме співвідносини, засновані на нашому відношенні до Христа.

Приватні Панахиди можна служити тільки після закінчення загальної Панахиди біля центрального хреста.

УВАГА! На протязі СВІТЛОГО ТИЖНЯ від понеділка до п'ятниці включно ВІДПРАВЛЯТИ ПАНАХИДИ НА ЦВИНТАРІ НЕ ДОЗВОЛЕНО. Ці дні зарезервовано на впорядкування могил до Проводів.

Нехай душі наших улюблених зі святими спочивають, а пам'ять про них буде з роду в рід!

Самопоміч (Н.Дж.) Федеральна Кредитна Співка

Toll Free:

1-888-BANK UKE

www.bankuke.com

Маємо різноманітні позички на житло!

Від 10-ти до 30-ти років,
з фіксованим та зі змінюваним
опроцентуванням.

Звертайтеся до нас за порадою про
найкращу позичку для Вас:

(973) 471-0700, x 117.

Страхування життя – чим воно корисне для мене?

“Адекватне страхування життя забезпечує покриття витрат на останні медичні і похоронні послуги, а також для оплати податків і погашення боргів, які близька вам людина могла мати.”

Телефонуйте:
888-538-2833

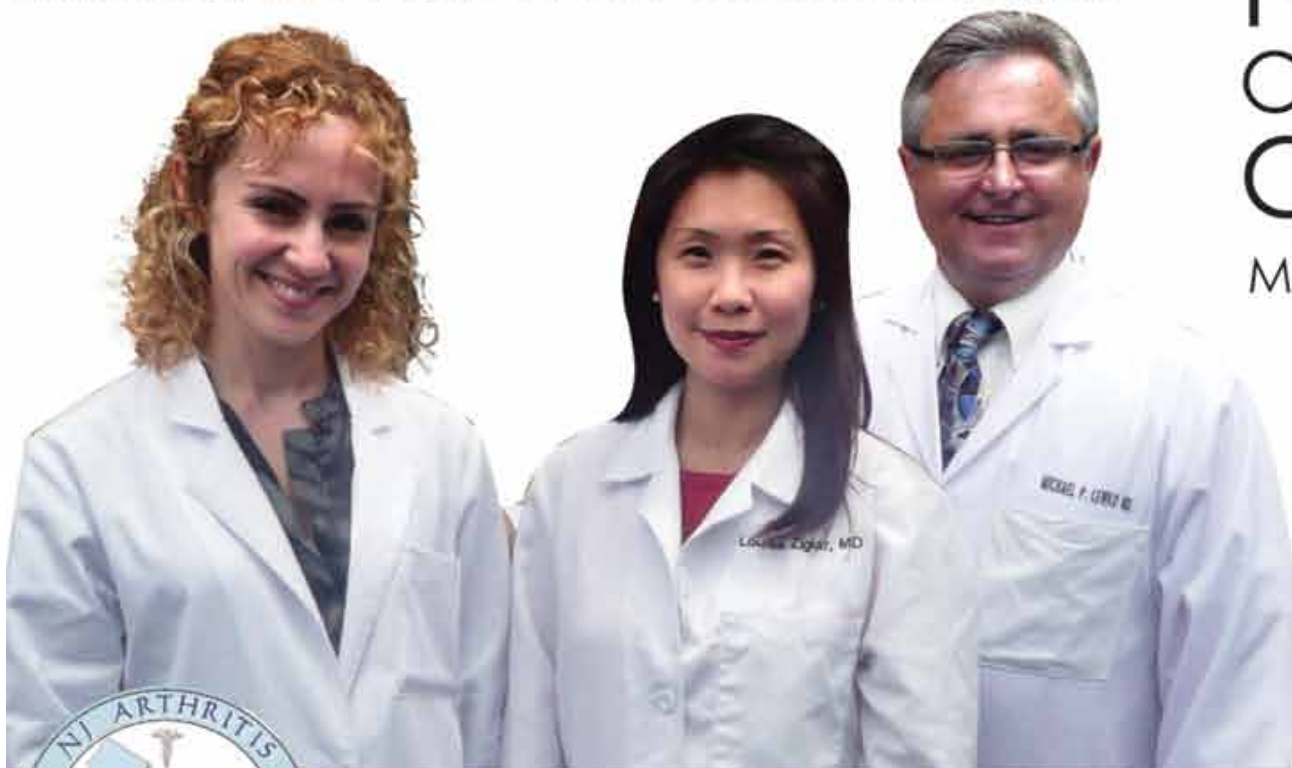
Наявне не в усіх штатах.

End Arthritis and Rheumatism Pain

Enhancing the quality of life, one patient at a time...

From left, Irina Raklyar, MD, FACR and Louisa Ziglar, MD, with Michael P. Lewko, MD, FACR, AGSF **Board Certified Rheumatologists**

NJ Arthritis Osteoporosis and Center

Michael P. Lewko, MD LLC

973-405-5163

871 Allwood Rd., Clifton

We proudly speak English, Ukrainian, Polish, Spanish, and Cantonese.

njarthritiscenter.com

**Arthritis • Rheumatism • Osteoporosis
Rheumatoid Arthritis, Gout, Lupus**

ГРОМАДА В ОСОБАХ

У річному звіті **Jersey Magazine Top 10 doctors**, а також у престижному виданні **Castle Connolly Top doctors** було відзначено Михайла Левка, відомого в Нью-Джерсі лікаря-ревматолога та геронтолога, засновника **NJ Arthritis & Osteoporosis Center**. Д-р Левко є ініціатором багатьох благодійних акцій в українській громаді Нью-Джерсі, він є шанований американсько-українською громадою і визнаний як успішний лікар у галузі ревматології та геронтології. Він прихильник «Нової хвилі» в Пасейку, віце-президент дирекції Федеральної кредитівки «Самопоміч» у Нью-Джерсі. Михайло Левко передав щедрі пожертви на допомогу сім'ям героїв Небесної сотні, для українських військовиків та на Фонд розвитку Українського Католицького Університету у Львові. Мені пощастило зустрітися з д-ром Левком у його приватній клініці. Найперше, про що він запитав у мене, як моє здоров'я.

* * *

— Сьогодні я вже прийняв 30 хворих, і в кожного хотів вселити надію на видужання, — розповідає д-р Левко. — Лікарі тільки лікують недуги, а здоров'я треба здобувати самому. Знаєте, кожна людина повинна бути сама собі лікарем, щодня дбати про своє здоров'я, щоб не допустити хронічних захворювань, це по-науковому називається профілактичною медициною.

Причиною недуг може бути неправильне харчування, згубні звички, звання до алкоголю та куріння, емоційні стреси, неправильний спосіб життя, травми внаслідок нещасних випадків, вплив шкідливих чинників навколишнього середовища. Також буває, що хвороби спричинено генетичною спадковістю.

У своїй практиці я застосовую традиційну медицину та нетрадиційну, але мушу сказати, що нетрадиційна медицина — масаж, гомеопатія, акупунктура — набуває дедалі більшої популярності. Сучасна медицина почала зближуватися зі стародавніми методами зцілення людини, і це насамперед пов'язане з духовністю й спрямоване на покращення людства.

— Чому Ви обрали фах лікаря?

— За покликом серця. Так склалося в моєму житті, що моя старша сестра Дануся, коли мала всього два роки, захворіла на поліомієліт. На той час ми жили в Польщі. Тоді ще не було вакцини від цієї недуги, і я бачив страждання моєї єдиної сестри й дуже переживав, що медицина на той час була безсила вилікувати її. Наслідки хвороби були для неї важкими, її паралізувало. Я дуже хотів допомогти сестрі й поставив собі за мету вивчитися на лікаря, щоби вилікувати її.

— Ваша родина емігрувала з Польщі до Америки?

— Мої батьки родом з Рава-Руського району, що на Львівщині. Мій тато, Петро Левко, — колишній вояк Української Повстанської Армії, свідок трагічних подій виселення українців зі споконвічних українських земель під назвою

«акція Вісла». Він написав про цю каральну операцію книгу спогадів «Село Вербиця». Під час цієї акції це село було спалене, і мої батьки змушені були переїхати до Східної Пруссії.

Тоді багато українців з історичних прадідівських земель Лемківщини, Сянщини, Холмщини та Підляшшя, що перебувають нині у складі Польщі, виїхало до Америки та Канади. Мого батька за приналежність до ОУН-УПА жорстоко переслідували в комуністичній Польщі, наша родина зазнала багато принижень і поневірянь тільки за те, що ми — українці. Це була трагічна сторінка в історії українців, котрі залишали назавжди свої споконвічні землі, окуповані чужинцями, й шукали порятунку за океаном.

— Чому Ваш батько вирішив написати книгу «Село Вербиця» наприкінці свого життя? Чи розповідав він Вам раніше про ті трагічні події, які пережила ваша родина?

— Мій батько хотів донести до всіх правду про акцію «Вісла» на основі історичних фактів. Ми ще досі не маємо повного наукового дослідження про ті трагічні події, внаслідок яких мільйони українців були вимушені залишати свої

університеті, у Медичному центрі для ветеранів, а спеціалізацію з геронтології проходив у шпиталі Раджерс-Вільямс-Дженерал і продовжував свої медичні студії в Пенсильванському університеті. Одержав дипломи з геронтології та ревматології.

Першу свою працю почав при шпиталі імені св. Йосифа у Патерсоні (штат Нью-Джерсі). Пізніше очолював відділ геронтології, був одним з провідних спеціалістів з геронтології, а також вишколював випускників медичних шкіл різних університетів.

Тепер я є власником Центру ревматології в Нью-Джерсі, отримав відзнаки і нагороди від багатьох медичних товариств, є членом Американської колегії ревматологів, Українського лікарського товариства Північної Америки, Американського товариства геронтологів, написав багато наукових праць на медичні теми. Мої досягнення зановані у довідниках «Хто є хто серед професіоналів» і в інших американських виданнях.

— Чи, незважаючи на те, що Ви досягли такого успіху і професійних вершин в Америці, все-таки глибоко в душі усвідомлюєте, що Ви — українець?

ДОКТОР МИХАЙЛО ЛЕВКО: «УКРАЇНЦІ МАЮТЬ ПОБОРОТИ СТРАХ БУТИ УКРАЇНЦЯМИ»

села й емігрувати на чужину. Вербиця — лише одне село з-поміж тисяч українських поселень, які були знищені поляками. А там жили українці, котрі, замість того, щоб вирощувати хліб, виховувати дітей і внуки, ставали на двобій з окупантом, захищаючи свої споконвічні землі. Сто вояків УПА з Вербиці віддали свої життя, обороняючи рідні терени. Після проголошення незалежності України батько ініціював спорудження у Вербиці пам'ятника на честь загиблих.

— Чи пригадуєте, як починалося нове життя в Америці?

— Дуже добре пам'ятаю, як після довгих поневірянь батько отримав дозвіл на виїзд до США у травні 1964-го, і ми кораблем, на якому було 150 родин, щасливо прибули до Монреалю, а звідти — потягом за ніч приїхали до Нью-Йорка. Першим нашим помешканням була парафіяльна школа у Джерзі-ситі. Я ходив до Рідної школи, вчився гри на бандурі та фортепіано, пройшов вишкіл у «Пласті», також належав до СУМу. Студіював у Нью-Йоркському університеті. Медичні студії закінчив 1985 року в медичній школі ім. Роберта Вуда Джонсона у Кемдені (штат Нью-Джерсі). У 1985-1988 роках в університетському шпиталі Нью-Брансвіка зацікавився геронтологією, наукою, що займається вивченням особливостей захворювань осіб похилого віку та методів лікування і запобігання їм. На якийсь час переїхав до міста Провіденса, де продовжував студії та практику в Род-Айленд-Бравн

— Так, я є свідомим українцем, хоча ніколи в Україні не жив. Американська земля дала мені притулок і захист, можливість реалізувати себе та проявити свої здібності. За це я вдячний своїм батькам. І вони виплекали в мені любов до України. Тато казав: «Як переступив поріг хати, розмовляй українською». Батько для мене був прикладом, гідним наслідування, він був вимогливим і справедливим, людиною благородної душі.

Пригадую 1987-й рік. Мій тато, як голова Товариства колишніх вояків УПА в Ірвінгтоні, організував урочисте відзначення 45-річчя Української Повстанської Армії. Мені випала честь виголосити доповідь про бойовий шлях УПА. Не пропали даремно лекції з історії в школі українознавства.

Тоді Джерзі-ситі жило досить активним українським громадським життям. Моя мама Стефанія Солодуха-Левко була активною діячкою Союзу українок Америки, співала в хорі, була заступницею голови товариства приятелів «Пласту». Вона дотримувалась українських традицій в усьому: на столі у нас були завжди українські страви, на свята ми ходили до церкви у вишиванках, любили співати українських пісень. Мама була дуже духовною жінкою, берегинею нашого роду, виховувала мене в дусі високих християнських цінностей.

— Ведучи бесіду, боковим зором бачу в офісі д-ра Левка багато дипломів, почесних нагород і подяк від студентів-медиків, лікарів-інтернів, мед-

сестер, а також родинні фото з донечкою Мартою та дружиною Світлою, є велика світлина, на якій він і його сестра Дануся у вишиванках — їхні щасливі обличчя, сповнені якоїсь незбагненної духовної краси, випромінюють родинне тепло. На мить зупинила погляд на цій фотографії. Він помітив і сказав:

— Цю знімку нам зробили в День сім'ї, в нашій католицькій церкві Святого Миколая в Пасейку. Моя сестра живе з мамою, увесь свій вільний час я присвячую моїм рідним. Дануся потребує постійної опіки та допомоги. Але в неї — настільки сильний характер, що вона, людина з обмеженими фізичними можливостями, прагне жити повноцінно.

Коли я відвідав Україну, був дуже розчарований тим, що не побачив там у жодному громадському закладі спеціально облаштованих місць для пересування інвалідів у візочках. В Україні про людей з обмеженими фізичними можливостями та розумовими вадами не дбають, не існує соціальних програм допомоги. Медицина в Україні потребує змін на краще й у ставленні до людей, і в обслуговуванні, особливо це стосується інвалідів. Моя мама вже два роки прикута до ліжка через невиліковну хворобу Паркінсона. Як лікар, я роблю все можливе, щоб полегшити її страждання, та, на жаль, медицина безсила вилікувати цю недугу.

— Говоримо про нинішні біді України, про війну з російськими окупантами. Д-р Левко каже:

— Головна війна, яку має виграти український народ, це війна проти тотальної корупції. Українці мають раз і назавжди побороти страх бути українцями. Коли я відвідав Київ, то почувався чужинцем на рідній землі. Коли кажеш, що американець, то тебе добре приймають, а як назвешся українцем, то відчуваєш цілком інше ставлення до себе, я б сказав навіть зневагу. Це — той комплекс меншовартості, якого українці після Революції Гідності мають позбутися раз і назавжди.

В Америці я можу вільно заявити, що я — українець, і буду пошанований і почутий в уряді як представник української діаспори. Тому вся надія — на нове покоління українців, котрі мають людську гідність і національну свідомість, готові відмовитися від збагачення і власних політичних амбіцій заради майбутнього України. Увесь світ з тривогою спостерігає за вторгненням на територію України її північного сусіда. Українцям по всьому світу треба об'єднатися й допомагати Батьківщині. Сьогодні від кожного з нас залежить її майбутнє.

Інтерв'ю провела
Тетяна Лисенко
Фото Мар'яни Гордейчук

Адреса та телефон клініки
д-ра Михайла Левка:
NJ Arthritis
and Osteoporosis Center
Michael P. Lewko, MD LLC
871 Allwood Rd. Clifton, NJ
Tel: (973) 405-5163

У ГРОМАДІ

РОДИННЕ СВЯТО ВИШИВКИ В ЙОНКЕРСІ

«Дивлюсь я мовчки на рушник, що мама вишивала. І чую – гуси зняли крик, зозуля закувала. Знов чорнобривці зацвіли, запахла рута-м'ята. Десь тихо бджоли загули, всміхнулася люба мати...» Такими щемними словами в церковній залі Української католицької церкви Святого Архистратига Михаїла, що в Йонкерсі (штат Нью-Йорк), розпочалася програма родинного свята вишивки, організованого 30-м відділом Союзу українців Америки імені Лідії Крушельницької.

Союзянки 30-го відділу ім. Лідії Крушельницької та гості родинного свята вишиванки в Йонкерсі

Коли минулого року на сходинах союзянки запропонували таку ідею й відважилися взяти на себе відповідальність за таке свято для всієї громади Йонкерсу та околиці, не полишали сумніви, чи все вдасться, чи вистачить сил і можливостей вповні показати красу й багатство української вишивки. Але глядачі були захоплені дійством від першого і до останнього його моменту – від чудового оформлення зали до виступу кожного виконавця театралізованої сценки, яку так прекрасно і професійно підготувала й втілила Лілія Балкова. Особливі оплески заслужив виступ найменших учасників свята – вихованців «Світлички», завітчених у ви-

шиванки. Софійка Андрус, Лукашик Говорун, Юліанчик Говорун, Меланочка Рудик своїм вмілим виконанням віршиків і пісень, яких їх навчила вихователька Жанна Гуральська, зворушили слухачів-глядачів до сліз.

Вибираючи дату 22 березня 2015 року й маючи не тільки благословення та підтримку отця-пароха Кирила Ангелова, а й дозвіл провести свято в церковній залі, плани творилися швидко й так само швидко втілювалися в життя. Кожна членкиня взяла на себе завдання та працювала для спільної мети, щоб не тільки подарувати громаді радість свята, а й зібрати фонди для недавно створеної доброчинної програми Союзу

українок Америки «Допомога жертвам Революції Гідності та війни в Україні».

Союзянки 30-го відділу ім. Лідії Крушельницької працювали дружно, злагоджено, з великою насолодою та самовіддачею. Кухнею провадила Марійка Мельник, знавець куховарства і скарбник відділу. До неї приєдналися й інші дбайливі господині – Надя Літегло (голова відділу), Надя Спак (заступник голови), Лілія Балкова (секретар), Жанна Гуральська (вихователька «Світлички»), Віра Березовська, Леся Бойко, Олеся Говорун, Ірина Гошовська, Адріанна Одомірок, Мирослава Пухняк, Оксана Порошко, Мар'яна Телішак, Марія Женецька і Оксана Зубата.

Інформаційно-рекламу частину проекту взяла на себе Адріанна Одомірок, реєстраційну – Оля Рудик, лотерею організували Ірка Кравець-Кеннеді, Оля Рудик та Ірина Гошовська. Чудові речі для неї подарували Лілія Балкова, Віра Березовська, Мар'яна Березюк, Леся Бойко, Жанна Гуральська, Ірка Кеннеді, Ніна Кулинич, Надя Літегло, Оксана Мала, Леся Мурашук, Адріанна Одомірок, Оксана Порошко, Оля Рудик, Мар'яна Телішак, Світлана Хмурковська, а також компанія «Міст». Низький уклін і вдячність усім, хто прилучився до цього прекрасного свята!

Члени нашого відділу гордяться славними традиціями

й багатою культурою своєї історичної Батьківщини, намагаються примножувати їх тут, на американській землі. Свою любов до української вишивки вони поєднують з благодійними потребами й великою шанобою до своєї родини й громади, передаючи найкращі й найсакральніші здобутки від покоління до покоління. «Мереживом виткане наше життя. Душею свій час відчуваєш. І буде настільки цікавим буття, які в нього нитки вплітаєш...» – цей завершальний акорд родинного свята вишивки пролунав як дороговказ, як настанова, як заповіт предків.

Оля Шкафаровська-Рудик
Йонкерс (штат Нью-Йорк)

СОЛО ДЛЯ СКРИПКИ
БЕЗ ФОРТЕП'ЯННОГО СУПРОВОДУ

4 квітня в Українському Інституті Америки відбувся вечір пам'яті Тетяни Щекіної – славної піаністки й дружини відомого українського скрипаля Олега Криси, життя якої трагічно обірвалося 14 грудня 2013 року в автокатастрофі на гайві І-490 в районі Рочестера (штат Нью-Йорк) – міста, яке стало для її родини другою домівкою. На зустрічну смугу, якою рухався їхній автомобіль, несподівано виїхала «Toyota Prius». Потім поліцейські в своєму рапорті напишуть, що від 37-літнього водія цієї «Тойоти» сильно «пахло алкоголем». Для 69-літньої Тетяни Щекіної, яка була за кермом «Volkswagen» того злополучного вечора, це зіткнення стало смертельним, всі інші, в тому числі й її чоловік, який сидів поряд, отримали різні ступені ушкодження, але вижили.

Назавжди разом – Тетяна Щекіна та Олег Криса

Олег Криса. Соло на скрипці без фортеп'янного супроводу. Фото УІА

нами й сьогодні. І вірю, що так буде завжди... – сказав її чоловік Олег Криса, розпочинаючи вечір пам'яті композицією Йогана Себастьяна Баха Ciaccona from Partita No.2 in D Minor, яка завжди звучала в тандемі з фортеп'яном Тетяни Щекіної.

Вона була не лише блискучою піаністкою, а й людиною чуйного серця, щирої душі. Про це говорила Соломія Івахів, скрипалька, львів'янка, мистецький директор музичного циклу МАТІ в Українському Інституті Америки: «Ми з родинному колі часто згадуємо, як перед тим, як мене відправили до Америки на навчання, моя мама зателефонувала на домашній телефон Олега Криси. Слухавку підняла його дружина Таня. І мама пояснила, що її чоловік ходив до школи разом з братом її чоловіка, то чи не могли б вони зустріти її доньку, яка летить

вперше до Америки. «Звичайно», – без будь-яких додаткових запитань відповіла пані Таня. Й потім і зустріла, і нагодувала, і дала прихисток...»

У пам'ять про прекрасну піаністку Тетяну Щекіну того вечора в залі Українського Інституту Америки лунали твори Баха, Чайковського, Бетговена, Дворжака у виконанні найкращих українських і неукраїнських музикантів – Юрія Мазуркевича, Миколи Сука, Бориса Дев'ятова, Йосипа Фейгельсона.

А її син Петро виконав соло на скрипці «Медитація» від Taïs (Meditation from Thais. Jules Massenet). Також без фортеп'янного супроводу. Це останній твір, який вони з матір'ю грали разом під час концерту, коли два роки тому вона провела його у Ванкувері, що в штаті Вашингтон, на протилежному від Рочестера кінці Америки...

У ЧИКАГО
НАЙВПРАВНІШІ
ПИСАНКАРІ –
АМЕРИКАНЦІ

Український національний музей у Чикаго традиційно напередодні великодніх свят провів не лише майстер-класи з писанкства, а й влаштував конкурси з цього самобутнього виду мистецтва, яке стало для українців сакральним. Більшість призових місць на цих конкурсах посіли американці.

За словами писанкарки Ганни Чичули, яка проводить курси, цього року 90 відсотків учасників майстер-класів склали, власне, американці й більшість призових місць на конкурсах посіли також писанкарі-аматори неукраїнського походження.

Загалом музей цього горіч організував чотири заняття для груп

з 15-20 осіб. Кожен майстер-клас тривав 3-4 години, під час яких учасники вчилися власноруч розписувати великодні писанки. Ті, хто бронював місця для участі в сеансах науки писанкства за місяць наперед, безнадійно запізнівся, бо всі класи були переповнені задовго до Великодня.

Вл. інф.

У ГРОМАДІ

28 березня в Нью-Йорку відбулися річні загальні збори членів Фондації Українського Вільного Університету – славної цитаделі української думки й науки у західному світі.

Збори відкрив голова Фондації Аскольд Лозинський, який встановив правосильність зборів та запропонував президію у складі: Андрій Шуль – голова, Ігор Мірчук – заступник, Степан Слуцький – секретар. Після одностайного затвердження цієї пропозиції було заслухано звіти голови Фондації А.Лозинського, його першого заступника Теодора Волянника та секретаря Степана Слуцького. Звіт скарбника Богдана Савицького зачитав Степан Качурак. За роботу Контрольної комісії звітував її голова Ярослав Оберишин. Збори затвердили Номінаційну комісію в складі: Марія Поліщук (голова) та Степан Слуцький. Після

Управа та учасники загальних зборів Фондації Українського Вільного Університету

ширшої дискусії й схвалення роботи попереднього складу управи Номінаційна комісія за-

пропонувала кандидатури для обрання нових керівних органів Фондації.

Оскільки альтернативних пропозицій не надійшло, управу було обрано в такому складі: Ас-

кольд Лозинський – голова, Теодор Воляник, Леонід Рудницький та Іван Буртик – заступники голови, Степан Слуцький – секретар, Лада Кий – фінансовий секретар, Руслана Росцішевська-Россі – скарбник, Марія Пришляк, Михайло Казаренко, Марія Поліщук, Микола Меґець, Степан Качурак, Ігор Мірчук, Андрій Шуль – члени. Контрольну комісію очолив Богдан Савицький. До її складу ввійшов також Мирон Свідерський, а третього члена буде обрано найближчим часом у процесі роботи Фондації. До Ради трастистів увійшли: Аскольд Лозинський, Леонід Рудницький, Богдан Качор, Андрій Шуль, Ярослав Оберишин. До складу журі літературно-наукового фонду – Михайло Казаренко (голова), Альберт Кіпа, Ігор Мірчук, Ольга Кузишин-Воляник, Ігор Николук – члени. На зборах було схвалено також бюджет Фондації на 2016 рік та висловлено низку побажань новообраній управі.

Пресова референтура Фондації УВУ

КОНГРЕСМЕНИ – ПРИЯТЕЛІ УКРАЇНИ

Сенатор Джон Маккейн вітає українського солдата Романа Луцюка, пораненого в боях за Україну, який нині проходить лікування в клініці Єльського університету

9-го березня, українська громада штату Коннектикут організувала зустріч з сенаторами Крісом Мерфі та Джоном Маккейном в Українському Народному Домі в Гартфорді для того, аби обговорити ситуацію в Україні та роль США в підтримці українського народу в його протистоянні з російським агресором.

Промовці з вдячністю підкресливали, що представники українського Кокус у Конгресі й Джон Маккейн зокрема, є найгучнішими і найвпливовішими прихильниками України на Капітолійському пагорбі у Вашингтоні. Після виступу сенаторів й обміну думками лідери Україн-

ського Конгресового Комітету Америки (УККА) вручили сенатору Маккейну нагороду «Приятель УНІС» – як знак вдячності за його послідовну й чесну позицію щодо України.

16-го березня представники УККА зустрілися ще з одним представником законодавчої влади США – Стівом Ізраелем в його офісі в Мелвіллі (штат Нью-Йорк). Конгресмен, який нещодавно повернувся з України в складі двопартійної делегації Конгресу, чітко проголосив про свою непохитну підтримку України. Під час зустрічі він зазначив, що разом з однодумцями докладає багато зусиль для забезпечення українського війська оборонними озброєннями. Стів Ізраель підкреслив, що його візит

до України змінив його ставлення до цього питання. До цієї поїздки він був стурбований наслідками надання оборонної військової техніки, але залишаючи Україну, став дедалі більше перейматися наслідками ненадання оборонних озброєнь.

Представники УККА також поділилися своїми оцінками стосовно ситуації в Україні. Вже після українських зустрічей Стів Ізраель разом з колегами звернувся з листом до Барака Обами, закликаючи американського президента надати Україні більшу й суттєвішу допомогу – 175 мільйонів доларів у рамках European Reassurance Initiative Fund, призначеного спеціально для підтримки України та балтійських держав.

ЛИСИЦЯМ – БОЙКОТ!

Симфонічний оркестр канадського міста Торонто виключив зі своєї концертної програми американську піаністку-іммігрантку з України Валентину Лисицю через поширювані нею в соціальних мережах коментарі на підтримку проросійських сепаратистів на Сході України.

За словами президента Конгресу Українців Канади (КУК) Павла Грода, В.Лисиця називала український уряд «нацистським» і стверджувала, що українська влада запроваджує «фільтраційні табори» для етнічних росіян. Піаністка вела свій блог в Twitter, в якому щодня розміщувала новини про Україну під псевдом NedoUkrainka. Генеральний директор оркестру Джефф Мелансон, коментуючи оприлюднене рішення, сказав, що «провокаційні коментарі піаністки затьмарили її минулі виступи на сцені». Сама ж В.Лисиця вважає таке рішення порушенням її «права на свободу слова».

Валентина Лисиця народилася в Києві в 1973 році,

Піаністка Валентина Лисиця дає інтерв'ю путінському пропагандистському телеканалу Russia Today

емігрувала до США в 1991 році й стверджує, що її етнічне походження має російсько-польське коріння.

Вл. інф.

75-ЛІТТЯ УККА СВЯТКУВАТИМУТЬ НА КАПІТОЛІЙСЬКОМУ ПАГОРБІ

Знагоди 75-ї річниці Українського Конгресового Комітету Америки (УККА) Крайова Екзекутива запрошує на святковий обід-прийняття, яке відбудеться у Вашингтоні в середу, 20-го травня, від 12-ї год. дня до 2-ї год. по полудні на Капітолійському пагорбі в Senate Visitor's Center.

Детальніша інформація за електронною адресою: unis@ucca.org

Прес-служба УККА

НАШІ КРЕДИТИВКИ

Наша адреса:
"NOVA ГАЗЕТА"

64-15 Dieterle Cres.
Rego Park, NY 11374

E-mail:
vlabunsky2002@yahoo.com

Дорогі друзі! Любі українці!

Вітаючи з Воскресінням Христовим, вся наша українська родина мріє, щоб «смертю смерть поправши», Україна визволилася від принесеної окупантами смерті.

Тож нехай великодні дзвони возвістять на весь світ про мир на нашій землі, про світлу радість у нашій домівці й душах при діленні свяченої писанки.

Нехай вільно лунає галка, не заглушена пострілами й погрозами! Мир нашому дому!

Христос воскрес!
Воістину воскрес!

Ірина Ключковська,
директор
Міжнародного
інституту освіти,
культури та зв'язків
з діаспорою
Львів, Україна

З ДУМОЮ ПРО «ДУМКУ»

Хотів би ще раз повернутися до недільного дня, 8 березня, коли нью-йоркський хор «Думка» відзначав своє 65-ліття в престижній історичній залі коледжу Cooper Union. Українська публіка відгукнулася на заклик хору й численно прийшла на величавий ювілейний концерт. І це дуже гарний знак.

65 – це не просто число. Це десятиліття наполегливої, безперервної, відданої творчої праці задля утвердження українства в Америці і світі. Це великий жертвний внесок неоціненної праці провідних диригентів, хористок і хористів в українську музичну культуру. Ювілейний концерт в Купер-Юніон вписав ще один славний рядок у світлу історію цього колективу.

Розкішно багата програма була присвячена українському генію Тарасу Шевченку з нагоди 200-ліття з дня його народження, що виповнилось минулого року. Програма містила виключно музику українських композиторів на слова багатой поетичної творчості Кобзаря. У прелюдію ювілейного концерту могутніми словами поеми «Кавказ» – «За горами гори, хмарою повиті...» у блискучо-піднесеному виконанні хористки Світлани Махно, наголошуючи: «Борітеся – поборите: вам Бог помагає!», заговорив до аудиторії наш геній Тарас Шевченко. Аудиторія відгукнулася бурєю оплесків. Слова поеми природньо й закономірно вписувались до теми дня й сучасної ситуації в Україні. Світлана Махно теплими словами українською,

а довголітній член хору Павло Літепло англійською мовами привітали численних слухачів.

Чисельний мішаний хор «Думка» на просторій сцені. Жінки красувались у класичних темних, з білими вкладами сукнях, а чоловіки – у бездоганих темних смокінгах і білих сорочках з метеликами, в цілому творячи імпресивно-візуальний імпазантний вигляд, що радувало око глядача. Першими пронесли милозвучно, у молитовно-мелодійному звучанні слова з кантати «Радуйся, ниво неополитая» М.Лисенка, під диригуванням Василя Гречинського й фортеп'янного супроводі Лариси Гутникевич та Наталії Ващенко. За ними йшла жартівливо-весела «Якби мені черевики» (муз. Ф. Колесси), з милозвучними соло-заспівами Святослави Качарай (сопрано), Ірини Равенбург (альт) і Миколи Луцака (тенор). Чергове виконання багато вдумливої, зворушливо-благальної поеми «Думи мої...», піднесено на крила нот М. Колессо, прозвучали у дещо відмінному, менш промовляючому тоні. Шевченкова казка краса-ідилія України, всеохопно окреслена в поемі «Садок вишневий коло хати», яку грайливо утвердив на крила нот А. Вахнянин, прозвучала у виконанні хору при сопрановому соло-заспіві Святослави Качарай, у безжурно-мелодійно-приємному тоні. Першу частину програми концерту було завершено у могутньо-бравурному виконанні мішаного хору «Думки» піснею «Лічу в неволі дні і ночі» до

музики Д.Січинського, на тлі якої милозвучно вписалось тенорове соло оперного співака Адама Кляйна.

Хор «Думка» виявився дбайливо підготовлений до свого ювілейного звіту: волюді добрими голосами, зокрема жіночими, чоловічі ж, зокрема тенори, потребують підкріплення. Останнім часом хор дещо оновився, себто скріпився новими силами, що особливо помічалось під час концерту.

У другій частині програми концерту було приємно бачити шанований чоловічий хор «Прометей» з Філадельфії (штат Пенсильанія), який прибув, щоб привітати колегу з ювілеем і своєю участю збагатити святочну програму в поклоні великому Тарасу. Гості відкрили свою частину концерту молитовним виконанням Шевченкового «Заповіту» (музика К.Стеценка), під диригуванням Романа Кучарського і при фортеп'янному супроводі Ірини Пелех-Зварич. Далі у виконанні «Прометей» полинула одна з налюбленіших українських пісень, яку багато хто вважає народною, «Сонце заходить, гори чорніють...» (музика Д. Роздольського), при соло-заспіві професійного музиканта й диригента, баритона Ігоря Кушніра. У прекрасно-мелодійному виконанні об'єднаних хорів – чоловічої частини «Думки» та «Прометей» під диригуванням Р. Кучарського – потужно прозвучало Шевченкове «Ой нема, нема...», де соло-партію гармонійно виконав соліст «Прометей» Андрій Леськів (тенор).

Прекрасно вписалась у ювілейну програму концерту й колишня зірка нью-йоркської City Opera, провідна учасниця багатьох музичних дійств Оксана Кровицька (меццо-сопрано) своїм милозвучним виконанням «На що мені чорні брови», при фортеп'янному супроводі Наталії Ващенко. Особливо приємним виявився дует Людмила Джойс-Васюта (сопрано) – Олег Чмир-Опалинський (баритон) – при блискучому фортеп'янному супроводі Наталії Ващенко в їхньому виконанні пролунала «По діброві вітер віє».

Винятково чутливо, голосо-насичено «Думка» та «Прометей» під диригуванням Василя Гречинського виконали разом «Туман хвилями лягає» з опери «Утоплена» М. Лисенка. Це був прекрасний вступ до завершального номера концерту – кантати «Б'ють пороги» (музика М. Лисенка) при фортеп'янному супроводі Лариси Гутникевич. Бурі спонтанних оплесків не було кінця. Можна без перебільшення сказати, що безустанні оплески були заслуженим виявом вдячності аудиторії. Як і оберемки квітів зі щирими вітаннями для диригентів, солістів, піаністок та всіх виконавців.

На закінчення з приємністю хотів би сказати всім членам хору «Думка» на чолі з дбайливим і терпеливо-витривалим диригентом Василем Гречинським: «Щасти вам, Боже, у вашій нелегкій, але дуже корисній праці на благодатній ниві розвитку української музики й співу!»

Микола Галів
Нью-Йорк

Шановні видавці українського тижневика «Nova газета»!

Мені подарували вашу газету 20 березня в Нью-Йорку, де я мала нагоду брати участь у роботі сесії Організації Об'єднаних Націй. Я взяла її з собою до Києва й принесла на засідання правління Національної Ради жінок України. З великою приємністю й гордістю ми читали й перечитували її, передаючи з рук в руки. Хотіли б привітати вашу редакцію, а в вашому імені всю жертвну українську громаду Америки зі світлим святом Воскресіння Христового!

В ці урочисті великодні дні, коли Спаситель переміг смерть і повернув єдність душі й тіла людській істоті, ми

закликаємо любов'ю своїх сердець зміцнювати світове українство. У ці жалобні поминальні дні разом з усім українським світом ми молимося за упокій тих, хто загинув в боях за Україну. Нехай Господь упокоїть їх душі у Своїх Небесних обителях, а Україні пошле нарешті мир, братолюбство і воскресіння з руїни! Христос Воскрес – воскресне й Україна!

З вдячністю за вашу працю та побажаннями процвітання,

Людмила Порохняк-Гановська,
голова Національної
Ради жінок України
Київ, Україна

Шановний пане Лабунський!

З нагоди Воскресіння Христового шлю Вам, родині та всім читачам якнайщиріші побажання Божої милості й благословення у всіх Ваших ініціативах та добрих ділах, а весна хай дарує молоді сили й кличе, як мовиться, в дорогу! Щоб не віддівали в душі проліски!

Тетяна Маккой
м. Белвіл (штат Іллінойс)

Вельмишановний пане редакторе!

Як ваш постійний читач, з нетерпінням чекаю кожного нового номера газети. Бо хоч вже й пенсіонер, але завжди стараюся бути в курсі новин і подій, як у рідній Україні, яку залишив 8 років тому, так і в світі. Займаюся колекціонуванням цікавих статей з вашої газети та інших україномовних видань. Ваша газета – це реалії нашого сьогодення. Дякую Вам за таку істинно українську газету й позицію, яку Ви займаєте в такий важкий час становлення України!

У переддень великого й світлого свята Христового Воскресіння написав вірша, яким хочу привітати Вас, читачів газети і всіх українських християн, які вірять, що так як воскрес Христос, перетерпівши всі муки й знування, так воскресне й наша багостраждальна Україна!

Сяють на церквах всіх куполи,
Навкруг панує радість нероздільна,
Дзвонарі веселу звістку принесли –
Великий нині день – Христове Воскресіння!
Блаженне світло ллється із небес,
Життя вирує в торжестві святковім –
Христос воскрес! Воістину воскрес! –
Лунають звідусіль слова любові.
О, як перетворився раптом світ,
Молитвами святими наповнившись,
І на деревах забринів весняний цвіт,
Красу свою на писаночки переливши.

З повагою, Богдан Білий
Форт Лі (штат Нью-Джерзі)

ПАМ'ЯТЬ

12 квітня Папа Римський Франциск разом з вірменським патріархом Нерсесом Бедросом XIX відслужили траурну літургію за загиблими 100 років тому в Османській імперії вірменами. Жалобна панахида відбулася в базиліці Святого Петра у Ватикані.

Папа Франциск назвав трагедію 100-річної давності «першим геноцидом XX сторіччя» й поставив її в один ряд з Голокостом в роки Другої світової війни та злочинами проти людяності й людства сталінізму.

«Приховування чи заперечування зла подібно до кривавої рани, яку не забинтували», – сказав Понтифік, чим накликав цілий тайфун гніву з боку офіційних осіб Туреччини, яка, як відомо, й досі заперечує факт масової різанини вірменів на території Османської імперії в роки Першої світової війни. 1912/17

Як відомо, вірмени називають події 1915 року в Османській імперії геноцидом. Туреччина ж, яка вважає себе правонаступницею Османської імперії, таке тлумачення відкидає, заявляючи, що до актів насильства тоді вдавалися обидві сторони.

Насправді ж 100 років тому на теренах тодішньої Османської імперії, де мешкало мільйони вірменів, було скоєно шляхом фізичного знищення та депортації, включаючи переміщення цивільного населення в умовах, що призводять до неминучої смерті, справжній геноцид. Його проводили в кілька стадій: через роззброєння вірменських солдатів, вибірку депортацію вірменів з прикордонних районів, ухвалення закону про висилку, масову депортацію й масові вбивства.

Основними організаторами геноциду вірменів в Османській імперії були лідери так званих младотурків Талаат, Джемаль і Енвер, а також керівник «Особливої організації» Бегаеддін Шакір. Одночасно з геноцидом вірменів в Османській імперії мав місце геноцид асирійців і понтійських греків. Велика частина вірменської діаспори на Заході (зокрема, у Франції та США) пошла з вірменів-утікачів з Османської імперії, яким пощастило врятуватися від ножів одержимих мусульманських фанатиків.

Сам термін «геноцид» свого часу було запропоновано саме для позначення масового знищення вірменів в Османській імперії та євреїв – у гітлерівському рейху. Цей страхотливий злочин є другим за вивченістю актом геноциду в історії людства після єврейського Голокосту. У спільній Декларації від 24 травня 1915 року країн-союзниць масові вбивства вірменів 1915 року вперше в історії було визнано злочином проти людяності.

Вірмени у Малій Азії історично значно давніший народ, ніж турки-османи. Історичний регіон розселення вірменів з античних часів – це широка смуга від озера Севан у горах Кавказу на північному Сході до Середземноморського узбережжя на південному Заході в районі міста Адани (історична область Кілікія, Кілікійська Вірменія).

За віровизнанням вірмени з античних часів – християни. На початку XX століття вони репрезентували в Османській імперії найбільш освічені та культурні соціальні верстви суспільства. Адвокати, архітектори, лікарі, вчителі та вчені, а також торгівельно-промислова буржуазія, тобто «середній клас» Османської імперії, це були здебільшого етнічні вірмени.

У 1907 році владу в країні захопила партія так званих младотурків (так називався політичний рух в Османській імперії, якому в 1908 році вдалося повалити султана Абдул-Гаміда II), офіційною ідеологією якої був пантюркізм (теорія «Великого Турану»). Метою пантюркістів було створення тюркської імперії від Балкан до Алтаю.

Вірмени викликали у младотурків ненависть не тільки своїм християнством, а й тим, що населена ними Західна Вірменія відокремлювала суто турецькі області від Азербайджану та місць проживання інших тюркських племен.

Цицернакаберд – меморіальний комплекс у Єревані, присвячений жертвам геноциду вірменів 1915 року

БІЛЬ І СДЬОЗИ ДАСТІВЧИНОЇ ФОРТЕЦІ

24 квітня виповнюється 100 років страхотливій трагедії – масовій різанині вірменів в Османській імперії

У «Ластівчиній фортеці» в будь-яку пору року – завжди живі квіти

Ідею винищення вірменів Османської імперії було взято в турецьких султанів, яку младотурки вирішили реалізувати на практиці. Ще в 1895–1896 роках турецьким султаном було спровоковано різанину вірменського населення, в результаті якої було вбито, за різними підрахунками, від 100 до 200 тисяч вірменів. Лише протести світової громадськості поклали тоді край різанині.

Вступ Османської імперії в Першу світову війну в серпні 1914 року дав, на думку младотурків, «унікальний шанс» для остаточного вирішення «вірменського питання». За словами одного з організаторів геноциду, Талаата-паші, навіть слово «вірменин» повинне було назавжди канути в Лету.

В умовах введеного військового стану турецький уряд випустив з в'язниць кримінальних злочинців і бандитів. Водночас почалася депортація вірменського населення зі східних турецьких вілаєтів в глибокі країни, через сирійську пустелю. Вірменів-військовиків було звільнено з армії, зібрано в накопичувальних пунктах і розстріляно.

Днем початку геноциду вірменського населення прийнято

вважати 24 квітня 1915 року, коли младотурецькі правителі, головному роль серед яких відігравали Талаат-паша, Енвер-паша і Джемаль-паша, наказали силоміць звести всю вірменську інтелігенцію до Стамбулу й депортувати. Цього ж дня заблистіли турецькі кинжалі, й багато славних представників вірменського народу було вбито.

Протягом подальших трьох років унаслідок геноциду загинуло понад 1,5 мільйона вірменів, інші втекли або були виселені турками до Месопотамії, Лівану й Сирії через пустелі, де більшість з них загинула через голод, спрагу й хвороби. Більш ніж мільйон вірменських біженців було розсіяно по всьому світу.

Подібні дії призвели до того, що декілька існуючих серед вірменських біженців партій, не зважаючи на відмінності, що існували між ними, були єдині в тому, що ніхто з організаторів геноциду не повинен уникнути розплати.

Шаген Наталі (це його псевдонім на честь улюбленої дружини) і Грігор Мерчанов взяли за здійснення помсти. Було складено «чорний список» з 80 імен злочинців – організаторів вірменської різанини. Почалася підготовка робо-

та (збирання інформації, стеження, закупівля зброї), після чого настала помста. Талаат-пашу було застрелено Согомоном Тейлеряном у Берліні 16 березня 1921 року (берлінський суд повністю виправдав месника). Енвера-пашу було вбито в 1922 році в Туркестані Акопом Мелкумовим і Георгієм Агабековим. Джемаль-пашу було вбито 25 червня 1922 року в Тіфлісі – акт відплати провели Степан Цахикян і Петрос Тер-Погосян. Всього за три роки було вбито майже 80 головних організаторів геноциду вірменів. Також було ліквідовано кілька тисяч учасників страхотливого злочину нижчого рангу.

Нині геноцид вірменів визнано й засуджено багатьма країнами світу та впливовими міжнародними організаціями. Першим його офіційно визнав і засудив Уругвай (1965 р.). У 1984 році цей злочин визнав Міжнародний Гаазький трибунал. Геноцид вірменів офіційно також визнали Франція, Італія, Німеччина, Бельгія, Швеція, Польща, Греція, Словаччина, Кіпр і багато інших держав. У деяких країнах ЄС за заперечення історичного факту геноциду вірменів передбачається кримінальна відповідальність (до 4 років позбавлення волі). 40 з 50 американських штатів офіційно оголосили 24 квітня Днем пам'яті жертв геноциду вірменського народу.

Для того, щоб усвідомити масштаби цієї трагедії, варто хоча б один раз побувати в Цицернакаберді (з вірменської – «ластівчина фортеця») – меморіальному комплексі в Єревані, присвяченому жертвам геноциду вірменів 1915 року.

Ідею створення меморіалу було публічно озвучено в 1965 році, в 50-ту річницю геноциду. Місцем для нього було вибрано пагорб Цицернакаберд, що височіє над

ущелиною річки Раздан. У березні 1965 року було оголошено конкурс, на який надійшло 78 робіт, з яких 4 дійшли до фіналу. З них і було вибрано проект архітекторів С. Калашяна і В. Хачатряна.

Згідно із задумом авторів, меморіал повинен був стати месою в пам'ять безневинно убитих і водночас – заповітом для тих, хто вижив. Він повинен був бути зрозумілим усім, незалежно від національності й віровизнання, і, нарешті, повинен був стати центром, де будуть документуватися і публікуватися факти з історії геноциду вірменів.

Спорудження меморіального комплексу було в основному завершено через два роки, хоча окремі його елементи добудовувалися аж до середини 1990-х років.

44-метрова стела символізує волю до відродження вірменського народу. Вздовж неї від основи до вершини тягнеться глибокий розлом, що розділяє її на дві частини. Стела символізує розколотий вірменський народ, менша частина якого живе у Вірменії, а більша – в діаспорі. Поруч зі стелою знаходиться постамент – конус, утворений дванадцятьма великими кам'яними плитами. У центрі конуса, на глибині 1,5 метрів горить вічний вогонь. Плити символізують собою 12 вілаєтів, в яких в основному відбувалася різанина. Один з авторів меморіалу архітектор Сашур Калашян так пояснив символізм постаменту: «Це величезна надгробна плита пам'яті безневинно зарізаних. І оскільки біль втрачена жива й сьогодні, то плита ця, немаче незагойна рана, дала тріщину й розкрила перед нами безодню, повну горя».

Андрій Гурін
Спеціально
для «Нової газети»

Дзеркало

ПАМ'ЯТЬ

Останній день, остання воля,
Остання тиша на піску,
І поминальна грудка солі
На материнськiм рушнику,
І сірий вітер проти ночі,
І тихе слово при кінці,
І Україна очі в очі
Стоїть зі свічкою в руці...
Павло Гірник

ДОВКОЛА СВІТУ

Дуже часто земне життя людини не закінчується з її відходом у вічність, а переходить у дерева, трояндові сади, школи, храми, картинні галереї...

Розуміння цього прийшло до нас з перших днів американського іммігрантського життя, коли в пошуках праці й прихистку, економлячи на всьому, ми ходили пішки й, дійшовши якось до затишного скверика, буквально впали на першу зустрічну лавочку, щоб перевести подих. А через кілька хвилин, помітивши бронзову табличку з написом, підстрибнули, мов ошпарені, бо були переконані, що це приватна власність і зараз нас заарештують, а то й примусять платити штраф.

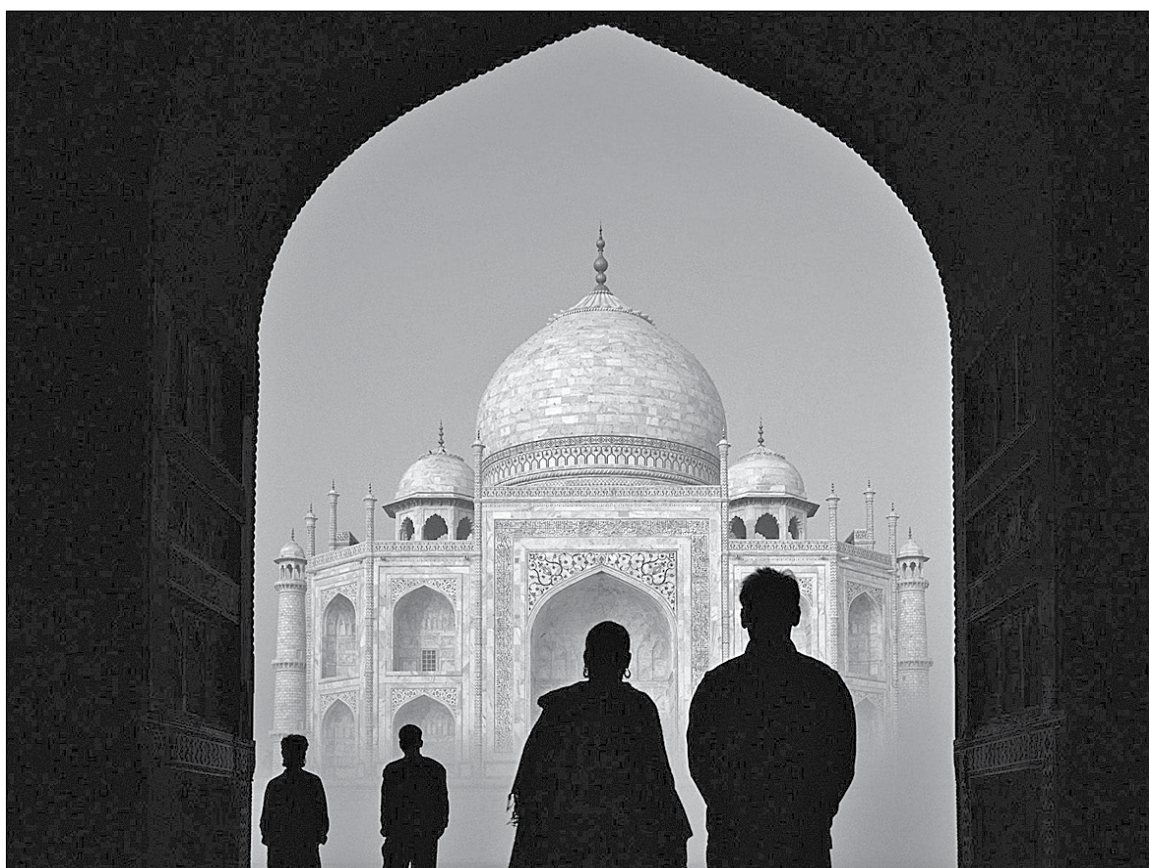
На тій табличці було виведено дуже коротенький текст: «In Loving Memory of...» Далі йшло ім'я та прізвище особи, про яку ми ніколи нічого й не чули.

Трохи згодом знайомі з багатим іммігрантським досвідом пояснили нам, що, навпаки, такі місця – найпублічніші у світі, бо створені з великої любові й доброти серця до інших. Потім такі скромні таблички ми зустрічали часто. В онкологічному шпиталі Бронксу, біля картин, якими прикрашені стіни відділення, звідки приречені хворі вже не повертаються. Ці картини подарували ті, хто тут втратив найрідніших своїх людей. Пригадується, підпис під одним мальовничим краєвидом: «Насолоджуйтеся кожною миттю свого життя, яку дарує Всевишній! Бо вона може бути останньою...» У оранжереї ботанічного саду пустелі Сонора. Біля дитячого гравального майданчика в українському Глен-Спеї, який подарувала довоколишній дівчоті жалобна родина в пам'ять про свою доньку, чиє життя забрала вода місцевої ріки.

На березі Кристал-лейк в Адірондекських горах ми побачили скульптуру Ангела Надії (Angel of Hope). На табличці, прикріпленій поряд, було написано, що це одна зі 120 скульптур на території США, замовлених однією родиною, яка втратила єдину дитину, хвору на рак мозку й котру медицина була безсила врятувати від смерті. Ці 120 ангеліків стоять по всій Америці, неподалік медичних центрів, де ця родина спонсорує наукові розробки в сфері онкології – в пам'ять про маленьких дітей, які ще нічим

не завинили перед людством, а їхнє життя вже обірвалося. І з вірою, що таким чином вони зможуть применшити власне горе й вселити надію іншим батькам, які вірять в одужання своїх дітей.

Напевне, найневимовніше горе батьків – пережити своїх дітей. Той, хто бував в Акапулько в Мексиці, не міг не звернути уваги на велетенський монументальний білосніжний хрест, що височить на горі і його видно з будь-якої точки міста. Готель «Лас Брізас», в якому ми зупинилися, стояв трохи вище підніжжя того самого гірського пасма й одного дня ми вирішили спробувати піднятися на ту вершину. Крута доглянута дорога, з обох боків якої розкинулися розкішні вілли, що охороняються не менш суворими постами безпеки, ніж дипломатичні представництва, привела нас до храму. Модерного, величного, з чотирма дверима, розчиненими на всі чотири сторони світу. Парох церкви, який віль-

Тадж-Магал (Індія)

КОЛИ ПАМ'ЯТЬ СТАЄ МАТЕРІАЛЬНОЮ

Наша довідка: В історії людства надгробні пам'ятники мають її певне віддзеркалення. В Єгипті – знамениті піраміди, в слов'янських країнах – незвичайних розмірів кургани. Відповідні елементи надгробних пам'ятників – хрести, зорі, півмісяці, вказували на приналежність померлого до певної релігійної конфесії. Історія людства знає безліч прикладів, коли люди увічнювали пам'ять про близьких людей і іншими матеріальними знаками – палацами, мавзолеями, мостами, гаями, каналами... Увічнюють пам'ять про видатних землян і музеї їхнього імені. Наприклад, в Копенгагені можна відвідати музеї ван Гога чи Торвальдсена, а в Осло – музей Мунка. В світі налічується 614 музеїв одного художника, які розташовані в 39 країнах світу. Це своєрідні матеріальні символи пам'яті. Вже в наші дні в багатьох країнах Заходу, особливо в Америці, прийнято увічнювати пам'ять про простих смертних такими матеріальними знаками, як, наприклад, лавочки.

Піраміди Гізи (Єгипет)

но володів англійською, розповів, що ці двері завжди відчинені, тут взагалі немає замків. Поряд з ним височів той самий білий хрест, який замість постаменту тримали дві руки. Той самий священник розповів нам, що ця земля зовсім недавно була приватна й належала од-

ній заможній мексиканській родині, яка жила в радості, достатку й була переконана, що так буде вічно. Аж доки одного дня не сталася трагедія – двоє їхніх синів-красенів поверталися з Мексико-ситі, з футбольного матчу, приватним літаком додому. У якийсь момент від-

мовив двигун... Останки їхніх тіл знайшли саме на цій вершині. У пам'ять про втрачених синів батьки й побудували цей «хрест братерства», а поряд – «каплицю Миру», яка не належить до жодної номінації і в якій може помолитися кожен, хто відчуває в тому потребу.

Ще один «живий пам'ятник» ми побачили в Сейлемі – столиці штату Орегон. Рідні запросили нас до водяного парку – розкішного, гігантського, модерного і... майже безплатного. З'ясувалося, що його подарувала мешканцям міста одна вдова в пам'ять про свою родину, яка трагічно загинула під час подорожі на Аляску – приватний гелікоптер, з якого вони оглядали красоти півночі, через густий туман збився з курсу й врізався в скелі.

Подорожуючи Англією, ми наївно шукали поля з небесними знаками, про які стільки начулися, начиталися й надивилися в інтернеті. Екскурсовод у Стоунгенджі сприйняв наше зацікавлення всерйоз, але розчаровано сказав, що було тут одне поле неподалік, але його кілька днів тому скошили. А щоб втішити нас, порадив відвідати «таємний сад» (Secret garden) на фермі Говсів у Вікворі.

Secret garden – це дубовий ліс імені Джанет Говс. Вона була звичайною жінкою фермера. Але люблячою й коханою. Раптово, коли їй було 50 років, Бог покликав її до себе. Для Вінстона, чоловіка, це було невимовне горе. Він не уявляв, як житиме тепер без неї і щоб відчувати постійну присутність коханої дружини, на шести акрах землі висадив тисячі дубків, залишивши доволі того дому, в якому вони були щасливі 33 роки, галявину у вигляді серця. У дубовий ліс імені Джанет вхід вільний. Утім, живі пам'ятники любові

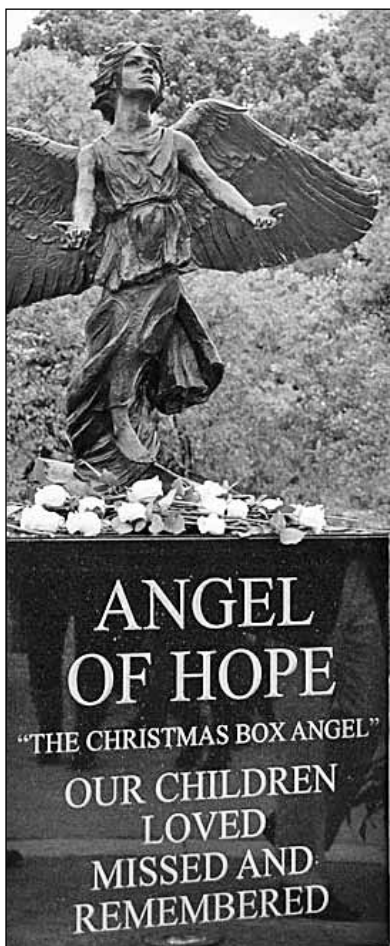
Скіфська пектораль, знайдена в кургані «Товста могила» в Дніпропетровській області (Україна)

Бахчисарайський фонтан (Крим, Україна)

Хрест над каплицею Миру (Акапулько, Мексика)

Ангел надії (США)

ставили в усі віки. Хто бував у Бахчисарайському палаці в Криму не міг не звернути уваги на «Фонтан сліз», відомий ще як цілюще райське джерело Сельсебиль. Його збудовано іранським майстром Омером у 1764 році біля мавзолею Діляри-Бікеч - жінки, що мешкала в палаці у хана Кирила Герая. Жінки, чия постать дотепер залишається загадковою. Це спричинило появу романтичних легенд, які малюють Діляри-Бікеч як коханку хана Кирила. У легендах вона поставала то як полька Марія Потоцька, то як грузинка, то як черкеска. Наприкінці XIX століття було опубліковано повість, в якій йшлося про те, що справжнє ім'я красуні Дінора Гіоніс. Вона була гречанка, уродженка Феодосії, а до гарему Кирила Герая потрапила через віроломство якогось знатного турка. Кирил Герай тяжко переживав смерть юної Діляри. За його наказом у Хан-сараї над її могилою було зведено дюрбе (мавзолей) та фонтан, який з роками став легендарним.

Якщо придивитися до нього прискільки, то неодмінно зауважиш, що він ніби створений, аби наштотувати на роздуми про вічне. Той, хто бував у ханському палаці в Бахчисарай, неодмінно згадає ту тужливу, прохолодну атмосферу, яка панує в цьому місці. Воно й не дивно. Згідно з переказами, «Фонтан сліз» раніше слугував оздобою не внутрішнього двору палацу, а гробниці улюбленої дружини хана Діляри Бікеч.

Одного разу в гарем до жорстокого хана, який нікого не шкодував і йшов до слави по трупах, привезли невольницю, маленьку тендітну Діляру. Вперше за все своє життя він відчув, що серце його наповнилося любов'ю. Діляра прожила недовго: зачала в неволі й померла. А хан впав у глибоку жалобу й, зрештою, викликав майстра й наказав зробити так, щоб камінь і через віки проніс його горе, щоб камінь заплакав, як плаче чоловіче серце, щоб люди бачили, яким буває справжнє чоловіче горе. Довго думав майстер, як втілити веління господаря. На мармуровій плиті він вирізьбив пелюстки квітки, в осерді якої висік людське око, з якого на груди каменю падає чоловіча сльоза, щоб обп'якати його безупину, роки й століття. І ще витворив майстер равлика - символ сум'яття, бо ж знав, що сумніви роздирають душу хана: чи потрібне йому таке життя, в якому немає його Діляри. Якщо не знати історії про Діляру Бікеч, то сторонній відвідувач ханського палацу в Бахчисарай нізащо не здогадається, кому цей водограй біля гробниці завдячує своїм існуванням. Та й автор сельсебілю також достеменно невідомий. Згідно з припущеннями істориків, його спорудив Омер. Він-таки й увічнив ім'я Діляри у своїх розписах у ханській Зе-

леній мечеті. Мармурову споруду прикрашають два написи. Перший, нижній - цитата 18 вірша з 76-ї сури Корану: «У раї праведні питимуть воду з джерела, що зветься Сельсебиль». Другий же, верхній - вірш поета Шейхія, про якого майже так само нічого невідомо. Що ж тоді заклав у своє коротке повідомлення поет? «Обличчя Бахчисараю знову усміхнулося - хвала Всевишньому! Милість великого Кирила Герая славно улаштувала. Невсипними стараннями він напоїв водою околиці. І якщо буде на те воля Божа, зробить ще багато добрих справ. Він тонкістю розуму знайшов воду й улаштував прекрасний фонтан... Прийди, напийся води найчистішої з джерела цілющого!» Дослідники сельсебілів майже всі, як один, наголошують, що в середньовіччі вони мали й певний іконографічний сенс. Нерідко оздоблені строфами з віршів, витесані з білого мармuru, ці фонтани з їхнім загадковим, тужливим дзюркотінням води змушували замислюватися про вічні матерії. Тому їх витесували не лише в палацах, а й на цвинтарях. Вода, витікаючи з «муккарнасу» (гrotу), неквапом струменіла дотолу, зникала в невеликій виїмці, або ж наповнювала крихітний басейн, і тим самим ніби нагадувала про вічність, невідворотність долі, круговорот життя та смерті, а отже, і про те, що чекало кожного праведника - про райський «сельсебиль». Зрештою, не даремно вода, чи то як філософська квінтесенція, чи у вигляді річки, або моря - один із незмінних елементів близькосхідної, зокрема, суфійської поезії. У філософських віршах східних авторів вона спонукає до пізнання, стає приводом для роздумів. «Лише люди серця розуміють мову землі, глини та води», - стверджує один із суфійських афоризмів. Або «Хай би якою була людина, а втім усередині неї існує криниця з водою, хоча й вона не явна. Потрібно очищати криницю й робити воду явною. Зроби так, щоб у твоїй криниці була вода, і хоч скільки б ти її брав та віддавав решті, її не ставало б менше, а навпаки, - більше, і щоб вона була не зловонна, а, навпаки, хай би яка застояна, робилася дедалі чистішою й лікувала важкі недуги».

Так само пам'ятником вічної любові, напевне, можна назвати й знаменитий Тадж-Магал у Індії. У 1983 році цей палац-мавзолей, що за два кілометри від міста Агра, на березі ріки Джамна, занесено до списку об'єктів Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО як «перлину мусульманського мистецтва в Індії, один із загальноновизнаних шедеврів, якими захоплюється світ». Але не лише архітектурна досконалість приголомшує людство й приводить сюди мільйони туристів з усього світу. Не менше вражає людські серця й історія

його створення... Історія, більше схожа на східну казку, якій позаздрив би будь-який поет...

Тадж-Магал розповідає про ніжне кохання мусульманського короля Великих Моголів Шаха Джагана до своєї дружини Мумтаз Магал. Він був ще принцом, коли на початку XVII століття одружився на дев'ятнадцятилітній красуні-дівчині. Попри те, що в Шаха Джагана, як і годиться східному правителю, був чималий гарем, він настільки кохав свою молодшу дружину, що не звертав уваги на інших жінок. Від цієї любові Мумтаз Магал народила восьмеро синів і шестеро доньок. Але відразу після народження 14-ї дитини померла.

Шаха Джагана настільки приголомшила трагедія, що він оголосив у країні дворічний траур, на період якого заборонив танці, музику, торжества.

Пізніше в Агрі, тодішній столиці Могольської імперії, над могилою Мумтаз вознісся мавзолей, який, за задумом Шаха Джагана, повинен був стати символом неземної краси його дружини, що передчасно пішла із життя. За однією з найбільш поширених версій, «тадж» на урду означає «корона» або «діадема», «магал» - палац. Будівництво 74-метрового палацу тривало 22 роки (з 1630 по 1652 рік). Ім'я архітектора невідоме, але поширена думка, що в розробці проекту брали участь найкращі будівничі Індії та інших країн Сходу на чолі з агрським архітектором Устад-Ісою. Не виключено, що одним з авторів був сам Шах Джахан, який мав тонкий художній смак. На будівництво комплексу було запрошено більше 20 тисяч майстрів з усіх кінців імперії, а також з Персії, Середньої Азії та Близького Сходу.

Стіни палацу, викладені відполірованим мармуром, зовні в деяких місцях доповнено червоним піщаником. У вікнах та арках - ажурні решітки. Склепінчасті переходи розписано сурами з Корану арабськими літерами. Для транспортування будівельних матеріалів використовували понад тисячу слонів.

Навпроти Тадж-Магалу, на іншому березі Джамни, Шах Джахан хотів побудувати ще одну гробницю, для себе, тієї ж форми, що й мавзолей, але з чорного мармuru. З'єднувати ці дві будівлі повинен був міст з сірого мармuru. Однак після того, як син усунув імператора від влади, планам не суджено було здійснитися. Шаха поховали в одному склепі з Мумтаз-Магал. На їхніх могилах лежать плити, прикрашені орнаментом із золота та срібла. І тільки дикі голуби своїм сумним воркотінням нагадують тисячам туристів з усього світу, що цей мавзолей водночас і пам'ятник великому коханню.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

*Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!*

Інтернет: www.sumafcu.org

**Завантажте наш мобільний додаток
для зручності контролю за рахунками!**

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Serving the Ukrainian Community of Philadelphia
UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

INVESTMENT RESIDENTIAL & MIXED USE LOANS

Now Offering

3 Loan Terms: 6 & 12 Year Balloon Loans 12 Year Fixed Rate Loans

Available for: 1-4 family non-owner occupied properties
1-12 unit and mixed-use investment properties

Christina Hewko is USFCU's Business Loan Manager, with over 18 years of experience in helping people acquire funding to purchase and refinance investment properties.

To learn more about our real estate business loans, please contact Christina directly at christinah@ukrfcu.com or 215.725.4430 ext. 704

**Looking to finance your investment project in
Fairmount, Northern Liberties, Fishtown, Manayunk, or in the Northeast?**

To receive any product or service by the USFCU, you must be a member of the USFCU by opening a share (savings) account. All new memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location). Please contact Christina Hewko (christinah@ukrfcu.com), Member Business Loan Manager, to learn more about the member business loan products we offer - 215.725.4430 ext. 704.

Federally insured by the NCUA.

Download our App!

Завантажте наш мобільний додаток
для всіх ваших фінансових потреб

Search for **Ukrainian Federal Credit Union**

Download on the
App Store

- Deposit checks
- View balances
- Make transfers
- Pay bills & more!

877.968.7828

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION **УКРАЇНСЬКА** ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

www.rufcu.org

MAIN OFFICE | 824 East Ridge Road, Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH
LOCATIONS

ALBANY NY
518.266.0791

SACRAMENTO CA
916.721.1188

SYRACUSE NY
315.471.4074

BOSTON MA
781.493.6733

PORTLAND OR
503.774.1444

BUFFALO NY
716.847.6655

VANCOUVER WA
306.597.2096

WEBSTER NY
585.545.6276

Federally insured by NCUA | EQUAL HOUSING LENDER

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

ПРОПОЗИЦІЯ ПРАЦІ

Будинок відпочинку «Ксеня»
в Кетскільських горах,
який активно діє цілий рік, шукає подружню
пару середнього віку з легальним статусом
в Америці – для господарської роботи
та обслуговування в ресторані. Забезпечуємо
платнею, проживанням та харчуванням.

Додаткова інформація за телефоном:
(518) 263-4391

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працевдавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката вигравши у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз

- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІАРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО В США

Щиро запрошує всю Громаду, зокрема молодь
на зустріч з **Анатолієм Бабинським** зі Львова,
Головним Редактором аналітично-релігійного журналу «Патріархат»,
яке видає Українське Патріархальне Товариство в США.

Тема зустрічі:

ЦЕРКВА В УКРАЇНІ В НОВИХ СУСПІЛЬНИХ УМОВАХ

«Церква на Майдані і її роль в суспільній трансформації 2013-14 рр.

«Вплив Москви на подальший розвиток українського суспільства»

«Роль журналу «Патріархат» у суспільній ролі Церкви, та
завдання журналу щодо внутрішнього розвитку УГКЦ»

неділя, 3-го травня 2015

год. 1:00 по пол.

в Українському Американському Культурному Центрі в Нью Джерзі
60C North Jefferson Road, Whippany, NJ

Смачна перекуска

Запити та відповіді

Можна буде оглянути нові числа журналу і поділитися новинами з України
Вступ вільний

ПАТРІАРХАТ
Церква * Духовність * Суспільство

«Нова газета» -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні - **Василь Туглук**
Дизайн - **Ukrainian Media Group, Inc.**

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

«Nova gazeta» - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - **Ukrainian Media Group, Inc.**

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірна

Користайте тепер -
ціни на нерухомостях низькі,
а відсотки та умови на мортгеджах вигідні!

Звертайтеся до Кредитівки Самопоміч Нью Йорк

3.45%*

незмінний відсоток -
15-ти річний термін

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

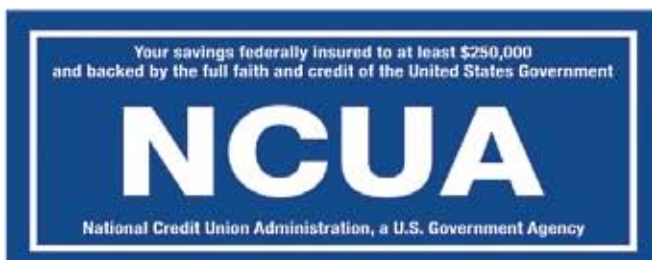
Головне бюро: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Вигідно росташовані філії:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636 ♦ **UNIONDALE:** 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097 ♦ **ASTORIA:** 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458 ♦ **LINDENHURST:** 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*Потрібно 20% завдатку; 1-4 родинний дім для вжитку домовласника; без нараховування точок (no points); нема штрафу за передчасне сплатення позички; 180 місяців до сплати; \$1,000 позичка коштує \$7.12. Відсотки на позичках можуть змінитись в будь-який час без попереднього повідомлення.

